MEČ KAIGENU

M. L. WANGOVÁ

RADŠEJ PADNÚŤ S MEČOM V BOJI,
NEŽ ZHRDZAVIEŤ V ČASE MIERU.

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

MEČ KAIGENU

M. L. WANGOVÁ

MEČ KAIGENU

TATRAN

Z anglického originálu M. L. Wang: The Sword of Kaigen,
ktorý si autorka prvýkrát vydala sama,
USA 2018,
preložila Saskia Kastl.
Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vyšlo ako 5690. publikácia
a 239. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.
Vydanie I.
Knižnú väzbu navrhol a spracoval Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Jana Piroščáková
Jazykoví redaktori Beáta Beláková, Dávid Grich
Preklad piesne Jana Kantorová-Báliková
Technický redaktor Peter Zentko
Sadzba AldoDesign, Bratislava
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2018 Miracle Wang
Translation © Saskia Kastl 2026
Endpapers illustration © Nguyen Phan Gia Phuc
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1992-1

Pre babičku Wangovú,
ktorej hrob označujú stromy

J
南
V
西
Z
東
北
S
SIZWE
OCEÁN KOGONDI
MALUSIA
YAMMA
MALUSIA
OCEÁN KOGONDI
ABIRIA
HADES
CARYTHA
KAIGENSKÉ KUDAZWE
KUDAZWE
OCEÁN GUNDŽULA
SIZWE
KAIGENSKÁ RÍŠA
YAMMA
OCEÁN TCHAJ-JANG
ABTYA
DISA
SAVIDA
BILADUGU
KAIGENSKÁ RÍŠA
KAIGEN
RANGANSKÁ ÚNIA
HADES
PLANÉTA DUNA

JADRO KAIGENU
12 CENTRÁLNYCH PROVINCIÍ KAIGENSKEJ RÍŠE
JUHO-KAIGENSKÁ RÍŠA
OCEÁN TCHAJ-JANG
VÝCHODNÝ JÜ-WEJ
ZÁPADNÝ JÜ-WEJ
JUHOKAIGENSKÉ MORE
ŠIRODŽIMA
Išihama
Chaj-džing
Judžing
Takajubi
MORE NAMITACU VÝCHODNÝ JÜ-WEJ
HINUMARI
HAKUDAO
HANAGU
MEISOM
Heibando
HOLONGOKU
Jongsom
RANGA
SEVERO-KAIGENSKÉ MORE
NANČON
DŽÚNGOKU
OCEÁN TCHAJ-JANG
rieka Aolong
Čongsan
KAIGEN
NUNSAN
BEJČON
J
南
V
東
西
Z
北
S

Poznámka prekladateľky

1. Skratka letopočtu o. p. p. znamená „od prevratu pólov“ a odkazuje na katastrofickú udalosť, pri ktorej sa na Dune prevrátili svetové strany naopak.
2. Verše označené hviezdičkou preložila Jana Kantorová-Báliková.
3. Miestom deja je fiktívna planéta so svojimi špecifickými reáliami, ktoré sú inšpirované kultúrou a jazykom Ázie a miestami aj Afriky. V texte je teda mnoho cudzích alebo vymyslených slov, ktoré uvádzam prepísané podľa pravidiel transkripcie, občas s úpravou pre jednoduchšie čítanie, občas so zachovaním zdvojenej samohlásky, aby sa nenarušila ich exotickosť. Vzhľadom na tieto skutočnosti som pri skloňovaní nastavila nasledujúcu štruktúru: slová v množnom čísle s koncovkami -u, -wu; slová v jednotnom čísle končiace na -e, -u, -ó a niektoré na -i a názvy mečov končiace na -u uvádzam ako nesklonné, ostatné slová skloňujem podľa štandardných vzorov slovenského pravopisu. Pri menách postáv som zachovala autorkino poradie a skloňujem ich podľa platného pravidla – pri japonských skloňujem priezvisko aj osobné meno mužských postáv, ženské priezviská neskloňujem ani neprechyľujem, pri kórejských skloňujem len koncové meno, ak sú uvedené obe. Akékoľvek iné ženské priezviská v texte tiež neprechyľujem. Oslovenia *senpai*, *sensei* a *kama* v priamej reči uvádzam podľa originálu vždy za menom, kedy slúžia ako úctivý titul, avšak v ostatnom texte, kde majú funkciou označenia, resp. podstatného mena, ich uvádzam pred menom. Pri označeniach rôznych druhov teonitov používam jeden variant pre obe pohlavia, napr. ten/tá džidžaka. Cudzie jazyky sa v texte vyznačujú kurzívou. Kurzíva sa nachádza všade tam, kde postavy nehovoria širodžimským dialektom. Ak sa v priamej reči objaví slovo zo slovníčka, ktoré je cudzie z pohľadu postavy, ktorá hovorí, je odlíšené kurzívou.

OBSAH

1. kapitola	SEVERAN	13
2. kapitola	HMLA	32
3. kapitola	STRECHA	55
4. kapitola	BOJOVNÍK	69
5. kapitola	KOVÁČSKA DIELŇA	84
6. kapitola	MINULOSŤ	101
7. kapitola	SLNKO	139
8. kapitola	LIST	163
9. kapitola	SÚBOJ	177
10. kapitola	DÔVOD	187
11. kapitola	PATRIARCHA	199
12. kapitola	RANGANCI	223
13. kapitola	DRAK	241
14. kapitola	MEČ	264
15. kapitola	ZABIJACI	281
16. kapitola	DUŠA	294
17. kapitola	KONIEC	308
18. kapitola	ÚKRYT	314
19. kapitola	LAMPÁŠ	326
20. kapitola	NAPOSLEDY	346
21. kapitola	PÁN BÚROK	365

22. kapitola VOJACI 388
23. kapitola DIVOKÝ MORSKÝ PRÚD 395
24. kapitola RÍŠA 413
25. kapitola BOHOVIA 422
26. kapitola DUCH 430
27. kapitola SÚBOJ 447
28. kapitola CUDZINEC 471
29. kapitola UČEŇ 495
30. kapitola BUDÚCNOSŤ 511
31. kapitola ROBIN 525

Zoznam postáv 572
Slovníček 580
O autorke 589

1. kapitola

SEVERAN

hora Takajubi, polostrov Kusanagi
provincia Širodžima
Kaigenská ríša
planéta Duna
rok 5369 o. p. p.

Výstup ku škole bol jedno veľké utrpenie. Osemstodvadsaťjeden schodov. Mamoru ich raz zrátal cestou nahor – neľahká úloha, keď sa usilujete nespadnúť z úbočia hory. Pre väčšinu štrnásťročných bojovníkov bola kľukatá cesta nahor ku škole skutočnou skúškou nervov a šikovnosti, no bystronohý Mamoru, ktorý mal energiu na rozdávanie, sa každé ráno ochotne zhostil tejto výzvy.

„Mamoru!“ dychčali za ním kamaráti o mnoho schodov nižšie. „Nie tak rýchlo!“

Icuki a Júta nemali na výber, museli sa vybrať po strmom chodníku ku škole, lebo bývali v západnej dedine, nižšie na svahu. Mamoruov dom bol postavený dostatočne vysoko, takže mohol ísť jednoduchšou cestou, keby chcel, no Macudovci boli známi tým, že si nikdy k ničomu nevyberali jednoduchšiu cestu. Každý deň vstal pred úsvitom za spevu cvrčkov, aby mohol zísť dole úbočím k západnej dedine a popasovať sa so strmým svahom spolu s kamarátmi.

„Vy dvaja ste príliš pomalí!“ zavolal na nich Mamoru. „Nechceme predsa zmeškať!“

„Nezmeškáme,“ odvetil mu rozhorčene Icuki z hmly. „Len počkaj! Prosím!“

„Dobre, dobre.“ Mamoru sa spustil na skalnú rímsu a sadol si, hompáľajúc nohami z jej okraja.

Keď trojica chlapcov začala výstup, bola ešte tma, no teraz už cez závoj hmly presiaklo ráno a bledými ťahmi štetca sa dotýkalo skalnej steny. Zo schodov Akadémie Kumono bolo takmer nemožné vidieť úpätie hory. Pod Mamoruovými hompáľajúcimi sa nohami bola len hmla; v pomalých vlnách narážala o bok útesu a s vychádzajúcim slnkom bola čoraz bledšia.

Len čo sa Icuki a Júta vytiahli na rímsu, Mamoru sa široko usmial a vyskočil na nohy.

„Konečne!" zajasal. „Už so mnou budete držať krok?"

„Žartuješ?" zhíkol Júta a prehnutý v páse lapal po dychu.

„Si strašný!" zastonal Icuki.

Mamoru oboch plesol po chrbte. „Počkám na vás pred školou," prehodil veselo a vybral sa hore svahom.

Jeho prsty na nohách poznali každú skalnú rímsu, každučký výčnelok a tú najstrmšiu časť vyšliapal rýchlymi, istými skokmi, zdolajúc jediným aj šesť schodov naraz. Keď zašiel za poslednú zákrutu, spomalil. V hmle pred ním sa hrbila postava – chlapec, ktorý sa kŕčovito držal skalnej steny a sotva dychčal. Mamoru by si o ňom nič extra nemyslel, lebo po týchto schodoch každé ráno vystupovali desiatky študentov, no tento chlapec mal nesprávny odev. Namiesto kumonskej modrej mal oblečenú modernú čiernu uniformu, akú Mamoru ešte nikdy nevidel.

„Dobré ráno," pozdravil Mamoru, keď sa k nemu pomaly blížil, aby nováčik od prekvapenia nespadol z kraja skaly.

„Ránko." Chlapec zdvihol ruku na pozdrav a potom si ju, ešte stále zadýchaný, priložil k hrudi. Mal silný prízvuk.

„Si…" začal Mamoru a potom prešiel do kaigenguy, oficiálneho jazyka Ríše. *„Si ten nový študent?"*

Chlapec prikývol. *„Som Kwang Čchol-hi. Rád ťa spoznávam."*

Severské meno. Tento chlapec sa sem nepresťahoval zo susednej provincie; prišiel zďaleka. Takú uniformu nosili vo veľkých mestách na Čongsanskom polostrove; mala yammský strih a vojenské vzory z látky bogolan.

„Macuda Mamoru," predstavil sa Mamoru s úklonom.

„Macuda Mamoru…" zopakoval chlapec. *„Ako ďaleko je to ešte do tej prekliatej školy?"*

„Už si takmer tam,“ zasmial sa Mamoru. *„Ten kúsok môžem ísť s tebou.“*

„Nebojím sa, že sa stratím.“ Kwangovi sa na tvári zračilo neurčité rozhorčenie. *„Bojím sa, že spadnem dole.“*

„Pád z týchto schodov ešte nikoho nezabil.“ Pod hmlou sa rozprestieralo jazero napájané prameňom, čo nikdy nezamŕzalo a čakalo na nešikovných študentov, ktorí na schodoch stratili rovnováhu, aby ich zachytilo.

„To som počul,“ povedal Kwang, *„ale stavím sa, že to aj tak bolí.“*

„To áno.“ Raz v prvom ročníku Mamoru skočil zo schodov, lebo chcel vedieť, aké to je letieť. Len čo narazil na povrchové napätie hladiny jazera, svoje rozhodnutie hlboko oľutoval, no nikdy nezabudne na ten pocit, keď okolo neho hučal vietor tak divoko, až sa mu zdalo, že je to oceán.

„Ale neboj,“ upokojil Mamoru chlapca. *„Po týchto schodoch som vyliezol už stokrát. Viem, na ktorých miestach sú nestabilné, takže ak zle stúpiš, zachytím ťa.“*

„To si taký rýchly?“ Kwang nevyzeral, že tomu verí. Mamoruovi to neprekážalo. Nech si myslí, čo chce.

„Rýchlosť si v tejto dedine cenia,“ vysvetlil Mamoru chlapcovi. *„Všetci sme tu šermiari.“*

„To vidím.“ Kwang kývol hlavou na drevený tréningový meč, ktorý vytŕčal Mamoruovi zo školskej tašky.

„Vieme bojovať aj holými rukami,“ ubezpečil ho Mamoru, *„ale uprednostňujeme tradičný boj s mečom.“*

„Ide ti to aspoň trochu?“

„Som Macuda.“

„Neviem, čo to znamená.“

„To znamená, že áno,“ vysvetlil Mamoru. *„A aký štýl boja je populárny v tvojom kraji?“* spýtal sa, zvedavý, akým bojovníkom je tento chlapec.

„Aký štýl boja?“ Kwang nadvihol obočie. *„Videohry.“*

Mamoru sa zasmial. *„Tie tu veľmi nehráme.“*

„Prečo nie? Máte info-komy, či nie?“

Mamoru pokrútil hlavou.

„*Čože?*“ Kwang vyzeral šokovaný.

„*Nuž, myslím, že starosta jeden má. Sme dosť tradičná dedina.*“

„*Hej, to som si všimol.*“

Icuki a Júta dobehli chlapcov na poslednom úseku schodov a predstavili sa Kwangovi.

„Ja som Mizumaki Icuki,“ povedal Icuki a automaticky použil širodžimský dialekt, ktorým medzi sebou chlapci hovorili. „Toto je Jukino Júta.“

„Aha. Ja-ja som Kwang Čchol-hi,“ povedal Kwang, statočne sa usilujúc o pozdrav v širodžimskom dialekte. „Jorošiku onegašimasu.“

„Chceš povedať ‚onegai‘,“ opravil ho Mamoru. „Onegaišimasu. A to ‚su‘ sa veľmi nevyslovuje, pokiaľ nie si malé decko.“

„Aha.“

„*Žiadne strachy,*“ povedal Mamoru. „*Veľa predmetov sa vyučuje v kaigengue.*“ To bol štandard v celej Ríši.

Pokým prišli ku škole, chlapec z mesta znova lapal po dychu. Z hmly sa ako prvé vynorili piliere budovy. Ich čierny povrch sa leskol od zrazenej vlhkosti a potom sa zjavila oblá strecha s hlinenými škridlami. Akadémiu Kumono vytesali do skaly, jej vnútorné priestory vysekali priamo z hory. Prepracovanú prednú časť budovy z lakovaného dreva podopierala séria pilierov a trámov, ktoré v prudkom vetre vŕzgali, no sto rokov udržali stavbu na mieste.

Kwang na predných schodoch zastal, chytil sa vyrezávaného dreveného zábradlia a vyzeral, že do hmly rozprestierajúcej sa pod sebou možno vyvráti obsah žalúdka.

„*Prečo by niekto postavil školu na takomto mieste?*“ spýtal sa zdesene.

„*Kumono pôvodne nepostavili ako školu,*“ povedal Júta. „*Bol to kláštor.*“

„*Ach. To teda vysvetľuje tú výzdobu,*“ poznamenal Kwang, pozerajúc pritom na sochy svätcov náboženstva Rjúhon falleja, stojacich na stráži pri dverách školy.

„*Po tom, čo si mnísi finawu postavili nový chrám nižšie, v západnej dedine, zostalo toto miesto prázdne,*“ vysvetlil Júta.

„*A tak si povedali, že je to dobré miesto pre školu?*“ utrúsil Kwang neveriacky.

„Nuž, Kumono je škola pre elitných koronu,“ vysvetlil Mamoru, keď chlapci vyšli hore schodmi do genkanu. *„Vedenie dediny usúdilo, že na to, aby sa človek dostal na túto školu, by bolo vhodné, aby bol elitným korom.“*

Z drevených chodieb akadémie nikdy celkom nevymizla vôňa kadidla. Tá dôverne známa aróma zahalila chlapcov, len čo sa pridali k ospalej hŕstke študentov pri policiach s topánkami a kľakli si, aby si rozopli tabi. Kým sa ešte stále rozochvený Kwang babral so svojimi topánkami, Mamorua zaujala obuv chlapca zo severu. Namiesto dvojprstých tabi, ktoré nosili Takajubčania, mal Kwang obuté veľké, lesklé yammské topánky, ktoré sa zapínali okolo členkov na magnet. Mamoru také topánky videl v televízii, ale nik v Širodžime ich nemal.

„Neviem, ako sa sem mám každé ráno vyštverať,“ posťažoval sa Kwang a vopchal svoje veľké topánky do voľnej poličky.

„Ak chceš ísť ľahšou cestou, vždy môžeš prestúpiť na takajubskú verejnú strednú školu,“ navrhol Icuki.

„Och, to nie,“ zasmial sa Kwang. *„Môj otec ma na každom novom mieste dá len do tej najlepšej školy.“*

„Často sa sťahuješ?“ spýtal sa Júta.

Kwang prikývol. *„Môj otec je cestujúci zástupca komunikačnej spoločnosti, takže cestujeme po celej krajine, niekedy aj mimo nej.“*

„Mimo krajiny?“ spýtal sa s úžasom Icuki. *„Kde všade si bol?“*

„Ehm…“ Kwang sa na chvíľku zamyslel. *„Niekoľkokrát som bol v Yamme, zopárkrát v Kudazwe, raz v Sizwe, pár týždňov…“*

„Chlapci,“ ozval sa čísi hlas, „ak ste si odložili topánky, už by ste mali byť v triede.“

„Jukino sensei!“ zvolal Icuki a on aj ostatní chlapci sa poklonili. „Prepáčte.“

Jukino Dai bol tým najlepším majstrom meča v celej provincii – alebo druhý najlepší, podľa toho, koho by ste sa opýtali. Zúčastnení sa nevedeli zhodnúť na tom, či by v súboji dokázal poraziť Mamoruovho otca Macudu Takerua alebo jeho strýka Macudu Takašiho. Klan Jukinovcov neovládal žiadne tajné pokrvné techniky ako Macudovci, no Jukino Dai to s vytasenou čepeľou vedel najlepšie.

„Je tu s nami nový študent, sensei," vysvetlil Mamoru. „Nevie celkom, kam má ísť."

„Ach tak." Sensei Jukino sa pozrel za Mamorua na nového chlapca, ktorý v uniforme z bogolanu priam klal oči. „Ty musíš byť Kwang Čchol-hi?"

„Áno, pane." Kwang sa poklonil a opatrne doložil: „Jorošiku onegaišimasu."

Učiteľ pri Kwangovej výslovnosti viditeľne potlačil úsmev. *„Vitaj na Akadémii Kumono,"* povedal v kaigengue. *„Ako ti to šlo prvý raz hore schodmi?"*

„Super ľahko, pane," odvetil Kwang napriek očividne zapýreným lícam. *„Už sa neviem dočkať, kedy po nich pôjdem znova."*

Na tvári senseia sa rozhostil široký úsmev. *„Páčiš sa mi, Kwang,"* povedal. *„Môžeš ísť so mnou do kancelárie, dostaneš tam rozvrh."* Potom sa obrátil k Mamoruovi. „Macuda-san, skoč do skladu a pohľadaj tam pre Kwang-sana jednu uniformu. Tvoja veľkosť by mu mala sedieť."

„Áno, pane." Mamoru sa poklonil a rýchlo išiel urobiť, čo mu sensei prikázal.

Ponáhľal sa úzkymi chodbami ku skladu a jeho nohy pritom vstrebávali pohyby dlážky, keď sa škola hojdala na svojich stĺpoch.

„Ahoj, Mamoru!" zdravili ho ďalší chlapci.

„Dobré ráno, Macuda senpai!"

Dal si záležať na tom, aby sa po ceste každému poklonil a na každého sa usmial.

Na dverách skladu nebola žiadna zámka. Kumono bola dosť malá stredná škola – Takajubi bola dosť malá obec –, takže krádeží sa nik neobával. Kde by zlodej vôbec ukryl nejakú ukradnutú vec? Kde by sa ju pokúsil predať? Všetci sa tu poznali.

Mamoru musel preliezť cez debnu plnú polámaných tréningových mečov a kopu figurín, aby sa dostal k polici s náhradnými uniformami. Udržať sa na nohách bola výzva, lebo škola sa hojdala a figuríny sa pod ním posúvali sem a tam, no čo by bol za Macudu, keby ho z miery vyviedol malý vánok? Pri ďalšom poryve vetra sa kopa figurín naklonila k policiam. Mamoru sa nahol dopredu, schmatol z police

uniformu vo veľkosti štyri, a skôr ako niečo stihlo spadnúť, odrazil sa od vrchu kopy.

Skontroloval, či má uniforma správnu veľkosť, a poponáhľal sa do kancelárie za senseiom a Kwangom.

„Ďakujem ti, Macuda-san," povedal sensei Jukino, keď Mamoru podal uniformu novému chlapcovi. „A teraz, Kwang-san nastupuje do druhého ročníka, čo znamená, že má rovnaký rozvrh ako ty." Mamoru prikývol. V ich malom meste boli iba dve stredné školy a Akadémia Kumono bola tou exkluzívnejšou; každý ročník mal len jednu triedu. „Dávam ti to za úlohu. Dnes sa oňho postaráš."

„Áno, sensei."

„Začni tým, že mu ukážeš, kde sú šatne. A rýchlo. Do začiatku vyučovania vám zostáva len zopár siiranu."

Prezliecť sa do novej uniformy trvalo Kwangovi dlhšie, než Mamoru predpokladal, a tak nervózne chodil hore-dolu po vŕzgajúcej dlážke pred dverami šatne. Keď Kwang konečne vyšiel von, ešte stále sa babral s opaskom na uniforme, akoby mal kopu času.

„*Toto je ozaj vtipné,*" povedal, vytriasajúc si široké modré rukávy na uniforme. „*Mám pocit, akoby som sa ocitol v jednom z tých starých samurajských filmov.*"

„*No, pre nás je to len obyčajná školská uniforma,*" odsekol zamračený Mamoru.

„*Toto miesto je čudné.*" Uhládzajúc si dlaňami rukávy, Kwang sa rozhliadol po okolitých chrámových chodbách s prepracovanými reliéfmi. „*Akoby som prešiel nejakou bránou do minulosti.*"

V Mamoruovom vnútri vzkypelo podráždenie. Nebol si istý prečo. Otvoril ústa, že niečo povie, no skôr ako dokázal nájsť správne slová, zazvonil najstarší chrámový zvonec. Prastarý tón sa rozľahol po chodbách, zvolávajúc chlapcov do tried.

MISAKI

„Zdravý rovnako ako jeho bratia?" spýtala sa Hjori, nahla sa bližšie a položila bábätku ruku na hlavu.

„Áno," odvetila Misaki, „iba o trošku menší."

„Nemôžem uveriť, že toto je už tvoje štvrté."

„Áno," vzdychla Misaki a napriek ťažobe v končatinách sa usilovala udržať si odľahčený tón, „a dúfam, že posledné."

„Nie!" zvolala šokovane Hjori. „Ako to môžeš povedať?"

„Áno, tak dobre ti to ide, prečo by si teraz mala prestať?" zažartovala Secuko a premiestnila si dcérku Ajumi na druhý bok, aby mohla dobromyseľne drgnúť do švagrinej.

„Vážne, Misaki-san!" povedala Hjori s bolesťou v hlase. „Máš také šťastie."

„Hmm." Misaki prikývla a nasilu sa usmiala. „Asi mám."

A Misaki naozaj mala šťastie. Podľa širodžimských štandardov bola tou najšťastnejšou ženou na svete. Hneď po absolvovaní teonitskej akadémie mala to šťastie, že sa vydala do najprominentnejšej rodiny bojovníkov v Širodžime. A okamžite bola požehnaná synom. Po Mamoruovom narodení zažila pár ťažších rokov, keď nemohla otehotnieť, no pred piatimi rokmi porodila Hirošiho, zanedlho po ňom Nagasu a teraz Izuma. Štyria zdraví chlapci, to je sen každej širodžimskej ženy.

„Smiem?" spýtala sa Hjori s nadšenou iskrou v očiach.

„Iste." Opatrne, aby podoprela bábätku hlavu, podala Misaki Izuma kamarátke.

„Vyzeráš oveľa lepšie," poznamenala Secuko, zatiaľ čo Hjori sa rozplývala nad spokojným Izumom.

„Aj sa cítim oveľa lepšie," povedala Misaki a zakrúžila plecami. „Aspoň teraz, keď ste tu. Chýbali ste mi."

Trojica žien obyčajne trávila väčšinu času spolu, aby sa ich maličkí pohrali a aby sa ony vystriedali pri deťoch, keď nakupovali, varili a šili. Odkedy sa Misaki narodil najmladší, bola až priveľmi vyčerpaná. Zvládala sa starať len o bábätko a Takeru trval na tom, že na prijímanie návštev nie je v kondícii. Toto bol prvý raz, čo Hjori a jeho teta Secuko videli Izuma. Dokázal byť mrzutý, no nezdalo sa, že nové tváre – ak vôbec dokázal vidieť ich črty – by ho znepokojili. Bol ešte taký malý, že nevedel zaostriť zrak.

„Štyria synovia," žasla Secuko, zatiaľ čo si oprela dcérku Ajumi

o plece, aby si odgrgla. „Neviem, ako to niekedy dobehnem. Hoci pozri na tieto bucľaté rúčky! Ajumi takmer vyzerá ako chlapec. Možno ju začnem obliekať ako chlapca a predstierať, že som manželovi dala zdravého syna." Malá Ajumi, len o dva mesiace staršia od Izuma, bola takmer dvakrát taká veľká. „Čo povieš?"

„Podľa mňa je dokonalá." Misaki to myslela úprimne, no dvojica žien sa, samozrejme, zasmiala.

Keď bola mladšia, Misaki si vždy predstavovala, že bude mať dcéry. Vychutnávala si neurčité predstavy, že vychováva silné a progresívne zmýšľajúce ženy, ktoré majú odvahu byť niečím viac ako ich matka, no bola to len fantázia. Misaki sa už dávno vzdala myšlienky, že svoje deti bude môcť vychovávať tak, ako chce, alebo že vôbec budú jej deťmi. Jej synovia boli predovšetkým Macudovci. Ich jediným cieľom bolo stať sa silnými bojovníkmi ako ich otec a jeho otec. Patrili do rodu Macudovcov rovnako ako ona.

„Hovorím vážne," trvala na svojom Misaki, zatiaľ čo jej Hjori znova podala Izuma. „Veľmi rada by som mala dcéru." S dcérou by aspoň svojmu dieťaťu mohla odovzdať niečo zo seba.

„To sa ti ľahko hovorí, keď už máš štvrtého syna!" povedala Hjori pobúrene.

Secuko súhlasne zahmkala. „Musíš nám povedať, ako sa ti to podarilo."

„Ja chcem vedieť, ako sa jej to podarilo, a ešte k tomu, ako si aj udržala postavu," vyhlásila Hjori.

„Och, mlč, ty!" Secuko plesla Hjori po zátylku. „Najkrajšia žena v dedine nemá právo takto hovoriť!"

„Secuko-san," povedala prudko zapýrená Hjori. „Nie som najkrajšia…"

„Zavri tie pekné ústa, Hjori-čan," zahriakla ju dobrosrdečne Misaki. „Nemusíš sa pred nami hrať na hlúpučkú. Viac sa nám páčiš, keď si múdra."

Hjori bola len sotvakedy múdra, no Misaki si pomyslela, že by ju v tom mala aj tak povzbudzovať. Ľudová múdrosť hovorí, že taká pekná žena ako Hjori nemusí byť múdra. Podľa Misaki slovo „pekná" v súvislosti s Hjori ani nebolo výstižné. Bola totiž šokujúco, bolestivo

krásna, s prirodzeným úsmevom a očami jemnými ako topiaci sa sneh. Mnohé širodžimské ženy vynikali pôvabom, no Hjori bola typom legendárnej krásky, pre ktorú muži vedú vojny.

„Čistokrvné princezné, vy dve!“ povedala Secuko a pohľadom pritom rozhorčene prechádzala od Hjori k Misaki. „S tou vašou hebkou pleťou a úzkymi driekmi. Neponosujte sa mi tu na svoju váhu, obe by ste sa do mňa zmestili.“

Iróniou bolo, že za najkrajšiu ženu na celej hore považovala Misaki práve Secuko. Keď sa rybárova dcéra vydala do rodiny Macudovcov, priniesla so sebou všetku tú drsnú a nehanebnú radosť, ktorá Misaki tak veľmi chýbala zo života pred Takajubi. Jej krása mala len pramálo spoločné s fyzickými črtami. Nešlo o jej krátke vlasy zastrihnuté okolo uší, ale o to, ako nimi potriasla a slastne vzdychla, keď si užívala počasie. Nešlo o jej veľké oči s tmavými mihalnicami, ale o to, ako sa rozosmiali aj nad tými najmenšími maličkosťami. Nešlo o jej bucľatú postavu, ale o to, s akou ľahostajnou istotou sa pohybovala vo svete, kde mali všetci, dámy aj šermiari, elegantný krok.

Misaki poznala Secuko už predtým, ako sa z nich stali švagriné, tak ako ju poznali všetci – predávala totiž ryby. Jej hlas bolo počuť na úpätí hory, kedykoľvek šli na trh. „Čerstvé ryby! Kúpte si čerstvé ryby!“

Nebola to elegantná práca, ale Secuko zosobňovala typ človeka, ktorý dokáže byť najočarujúcejší aj s rukami, zasunutými po lakte v rybích vnútornostiach, a s uvoľnenými prameňmi vlasov prilepenými k spoteným spánkom. Misaki si predstavovala, že do bezstarostného úškrnu zavalitej rybárky sa muselo zaľúbiť mnoho ľudí, no najviac sa do neho zamiloval Macuda Takaši, prvorodený syn z najurodzenejšieho rodu v celom kraji.

Prvé podozrenie nadobudla Misaki v to ráno, keď ju jej švagor zastavil na odchode so slovami: „Vyzeráš unavene, Misaki. Môžem ísť na trh namiesto teba.“

Na okamih dokázala Misaki iba nemo žmurknúť. „Chceš ísť na trh?“ spýtala sa neprítomne. Nakupovať potraviny nebolo niečo, čo by mal robiť muž, a už vôbec nie urodzený pán ako Takaši.

„Ja – ehm – aj tak si tam dole potrebujem niečo vybaviť.“ Takaši sa jej nepozrel do očí.

„Je mi fajn, nii-sama," ubezpečila ho Misaki. „Ak máš dôležité rokovanie, nemal by si si robiť starosti…"

„Nie sú to starosti," povedal Takaši a Misaki si uvedomila, že hovorí potichu, akoby sa bál, že ho zvnútra domu začuje otec alebo brat. „Len mi daj zoznam toho, čo potrebuješ."

„V poriadku." Hoci bola Misaki zmätená, nechcela sa s ním hádať.

„Misaki?"

„Áno, nii-sama?"

„Keby si to… nespomenula otcovi."

Misakino podozrenie sa potvrdilo, keď sa Takaši neskoro popoludní vrátil a v kuchyni zložil osem košíkov plných rýb. Žiaden muž okrem Macudu nemohol odniesť taký náklad až na vrch hory. Hoci bol Takaši silák, námaha mu vohnala do tváre rumenec.

„Ryby," povedal s opitým úsmevom, ktorý sa nehodil synovi z bojovníckej rodiny. „Hovorila si, že chceš čerstvé ryby, nie? Prepáč. Ostatné veci zo zoznamu som nedoniesol."

„Ehm…" Misaki sa s hrôzou pozrela na plné koše zložené na podlahe v kuchyni. „Prepáč, nii-sama, čo mám podľa teba robiť s týmto všetkým?" V sídle Macudovcov nebol mraziaci priestor na toľké ryby. „Čakáš návštevu?"

„Čože? Nie. Prečo? Je to priveľa?"

Misaki venovala švagrovi ohromený pohľad a pocítila podráždenie. *Ak sa ti to dievča páči, na rovinu mu to povedz*, chcela naňho vyštekнúť. *Nevyhadzuj rodinné peniaze na ryby!* Neprináležalo jej však, aby spochybnila švagrovo konanie, a nebolo to ani také jednoduché. Člen významného rodu nemohol požiadať o ruku rybárovu dcéru a odviesť si ju na horu. Nie v Takajubi. Roľníci, ktorí nemuseli chrániť pokrvnú líniu, si mohli vziať, koho chceli, no muži a ženy z významných rodov takú výsadu nemali.

„Je to priveľa?" spýtal sa znova Takaši, ešte stále opojený a veselší než obvykle, ako zamilovaný tínedžer – ako bola kedysi aj Misaki. Tá myšlienka ju náhle a nečakane bodla pri srdci.

Dávaj si pozor, veľký brat, chcela mu vtedy povedať, *dávaj si pozor, ako veľmi sa zamiluješ do tej, o ktorej vieš, že ju nemôžeš mať*, no ani to jej neprináležalo povedať.

Namiesto toho zošpúlila pery, pozrela na ryby a riekla: „Niečo vymyslím."

„Dobre," odvetil Takaši, hoci sa nezdalo, že ju naozaj vidí alebo počuje. „Dobre." A ešte stále sa usmievajúc, vymotal sa z kuchyne. Cestou von prešiel popri Takeruovi, ktorý sa na brata pozrel s rovnako kyslým výrazom, aký mal vždy, keď bol niekto šťastný.

„Je môj brat chorý?" spýtal sa, keď Takaši odišiel.

Nie, pomyslela si Misaki, *len odsúdený na trápenie*.

Ale Takaši mal šťastie. Alebo presnejšie, mal tú správnu kombináciu šťastia, bezhlavosti a umu. Lámal si hlavu, spriadal plány, vymýšľal výhovorky a nejako sa mu podarilo oddialiť manželstvo dovtedy, pokým jeho tyranský otec nezomrel a v rodine Macudovcov už neboli žiadni ďalší starší, ktorí by mu hovorili, čo má robiť. Takže namiesto toho, aby sa oženil s urodzenou dámou, ktorú mu vybrala rodina, Takaši si vzal ženu, ktorú ľúbil – roľníčku s hlasným smiechom, čo mu predala ryby.

Takaši netušil, že sobášom so Secuko pravdepodobne zachránil Misaki život. Secuko sa prisťahovala k Macudovcom krátko po Misakinom druhom potrate a do jej sveta, v ktorom bolo všetko sivé, priniesla žiarivý výbuch farieb.

„Neusmiala si sa za celý čas, čo som tu," poznamenala Secuko, keď jej Misaki pomáhala s vybaľovaním tých pár vecí, ktoré si priniesla. „Prečo si taká zachmúrená, sestrička?"

Misaki bola od švagrinej o dva roky staršia, no Secuko si vzala staršieho z dvojice bratov Macudovcov a v tomto svete záležalo len na postavení muža.

„Prepáč," zamumlala Misaki. V posledných rokoch to bola jej automatická odpoveď.

Secuko si dala ruky vbok. „To nestačí."

„Ako prosím?"

„Pozri, ty a ja budeme spolu v tomto dome, dokým z nás nebudú zvráskavené, bezzubé stareny. Neviem ako ty, ale ja nechcem stráviť nasledujúcich štyridsať rokov so ženou, ktorá sa nevie usmiať."

„Viem sa usmiať." Boli časy, keď Misaki obviňovali z toho, že sa priveľmi usmieva, no život v Takajubi ju rokmi vyčerpal a spravil z nej

akési roztrasené, krehké stvorenie, ktoré sa bálo, že ak prehovorí príliš hlasno, zvuk jeho vlastného hlasu ho rozdrobí na kúsky.

„Nikdy som ťa nevidela usmiať sa," povedala Secuko skepticky. „Čo je to s tebou? Máš ochrnuté kútiky úst, či čo?"

Nie. Niečo v Misakinom vnútri bolo zničené. „Potratila som," povedala otvorene, „dvakrát."

„Och." Secuko sa zarazila a humor ju okamžite prešiel. „Ach, moja milá… to ma veľmi mrzí. Nevedela som o tom."

Misaki sa zdalo, že pod ťarchou obáv v očiach Secuko sa zosype. Za tie roky sa obrnila pred svokrovou krutosťou aj manželovou ľahostajnosťou, no pred týmto úprimným pohľadom ju nič nechránilo.

„Naozaj si tie deti chcela?" spýtala sa Secuko a jemnosť v jej hlase Misaki celkom obnažila.

„Neviem," odvetila, prekvapená – aj mierne zdesená – vlastnou úprimnosťou. S napätím v pleciach čakala, kedy ju Secuko vyhreší za jej sebectvo, kedy jej dá za vinu, že prišla o deti, a povie jej, aké má šťastie, že má takého tolerantného manžela. Pretože tak zvykli reagovať všetci.

Secuko iba povedala: „Aha. Tak prečo si taká smutná?"

„Ja…" Misaki uvažovala, kedy jej hlas tak zoslabol. Kedy sa začala báť toho, že nejakú myšlienku sformuluje do slov. „Som tu na to, aby som dala manželovi synov. Nechcem sklamať."

„Nesklameš."

„Čože?"

„Povedala som, že nesklameš. To by si nedokázala, ani keby si chcela." O Misaki už dlho nik nehovoril s takou jednoduchou istotou – automaticky predpokladajúc, že má pravdu a koná správne. Chvíľku na Secuko zízala a uvedomila si, že zabudla, ako sa reaguje na takýto typ dobrotivého správania. Myslela si, že s tým prestala už pred deviatimi rokmi.

„Pozri sa na seba," pokračovala Secuko dobrosrdečne. „Na čo by sa mohol nejaký muž sťažovať? Si milá, krásna a mám pocit, že aj dosť bystrá, a už si porodila jedného dokonalého syna. A k tomu môj muž hovorí, že božsky varíš."

„To je od neho milé. Snažím sa."

„Varíš rada?“

Misaki prikývla.

„Tak to je dobre, lebo ja som mizerná kuchárka.“

„Som si istá, že to nie je pravda,“ povedala Misaki zdvorilo.

„Ale áno. Spýtaj sa kohokoľvek, kto kedy ochutnal jedlo, ktoré som uvarila. Čo keby si bola na chvíľu užitočná a naučila ma variť niečo pre môjho nóbl manžela a jeho vyberavý macudovský jazýček?“

„Macudovské jazýčky nie sú také vycibrené,“ odvetila Misaki. „Tvoj manžel má rád také isté jedlo ako všetci.“

„Nie, ak ho uvarím ja. Prečo si myslíš, že som vždy nosila na trh ryby namiesto toho, aby som doma pomáhala v kuchyni? Moja rodina ochutnala jedlo odo mňa presne raz a potom sa rozhodla, že radšej bude žiť.“

Misaki pocítila, ako sa jej tvár roztiahla v úsmeve, a prvý raz za veľmi dlhý čas sa zachichotala.

„Tu máme ten úsmev!“ zvolala víťazoslávne Secuko. „A pozrime-že!“ Pichla prstom Misaki do líca.

„Čo?“ Misaki si chytila tvár, mysliac si, že má možno na lícach prilepenú ryžu.

„Máš jamky!“

Misaki nemala sestry, no od toho dňa bola rada, že Secuko môže nazývať svojou sestrou. Ich manželia niesli na pleciach všetko napätie, ktoré ich ako bratov sprevádzalo počas dospievania, keď ako prvý a druhý syn súperili o otcovo uznanie, no švagriné medzi sebou nikdy nemali takú zlú njámu.

Misaki žila u Macudovcov už takmer desaťročie, keď sa zjavila Secuko a z chladných chodieb macudovského sídla opäť urobila domov. Pri každom Misakinom záchvate bolesti práve Secuko skočila do západnej dediny po lieky. A vo chvíľach, keď Misaki ťahali myšlienky ku dnu, práve Secuko ju postrčila nahor vtipom. Niekoľko mesiacov po Hirošiho narodení sa Secuko spýtala: „To krásne dievča, čo žije u Jukinovcov. Kto je to?“

„Myslíš Hjori?“ povedala Misaki. „To je manželka Jukina Daia.“

„Jukina koho?“

„Jukina Daia,“ odvetila Misaki, „patriarchu rodu.“

„Myslela som, že hlavou rodu Jukinovcov je Rjósuke."

„Je… teda bol. Zomrel krátko predtým, ako si sa sem prisťahovala, kým si sa pripravovala na svadbu. To si nevedela?"

„Nie!" zvolala Secuko. „Dobrotivá Nami, nedostávali sa ku mne klebety z trhu! Odtiaľ som zvyčajne mala všetky novinky. Pre bohov v hlbinách, nechápem, ako vy, urodzení páni, môžete žiť takto odrezaní od sveta."

„Aj ty si teraz urodzená pani," pripomenula jej Misaki.

Secuko vydala odmietavé „ba!" a mávla rukou.

„Pohreb Jukina Rjósukeho bol tesne pred tvojou svadbou. Niekto musel prevziať kontrolu nad dedičstvom a najstarší syn Jukinovcov nechcel sťahovať rodinu až z Čongsanu. Dai-san je druhorodený syn, a tak sa sem presťahoval s manželkou."

„A to drží svoju manželku pod zámkom ako v kláštore alebo niečo podobne urodzené?" spýtala sa Secuko. „Ako to, že ju nikdy nevídame?"

„Myslím, že väčšinu času sa stará o Dai-sanovu matku. Je veľmi stará a chorá, takže jej to musí zaberať takmer všetok čas."

„Musí sa cítiť veľmi osamelo," poznamenala Secuko. „Mali by sme ju ísť zajtra navštíviť."

A takto sa švagriné zoznámili s Hjori. Teraz, o päť rokov neskôr, je trojica žien nerozlučná.

Hjori a Secuko si ešte stále jedna druhú doberali ohľadom obvodu pásu, keď Misaki niekto potiahol za ruku. Pozrela dole a zbadala, že do kvetinového rukáva na kimone sa zakvačil jej tretí syn Nagasa.

„Pozrieť?" spýtal sa tenučkým hláskom. „Pozrieť bábo?" Od Izumovho príchodu na svet to bola jeho najobľúbenejšia otázka.

„Samozrejme," povedala Misaki, posadila sa v kľaku na päty na tatami a položila si Izuma na kolená pred Nagasom. „Pamätaj, musíš byť jemný, Naga-kun. Ešte je maličký."

„Podržať bábo?" spýtal sa Nagasa s nádejou a natiahol rúčky.

„Och, no nie je zlatý?!" zapišťala Hjori.

„Nateraz ho budem držať ja," povedala Misaki jemne Nagasovi. „Ty sa sústreď, aby si ešte zopár kojinu podrástol, a potom sa o tom môžeme porozprávať."

„Nie je tu niekde tvoj starší brat?“ spýtala sa Hjori, keď si čupla k dvojročnému chlapcovi. „Čo keby si sa pohral s ním?“

„Hiro-nii-san preč,“ našpúlil ústočká Nagasa.

„Aha, kam šiel?“ spýtala sa Hjori, pozerajúc na Misaki.

„Hiro-kun je v dódžó na základnej škole,“ povedala Misaki, jemne natriasajúc Izuma na kolenách.

„Ach áno,“ pritakala Hjori. „Rád sa pozerá, ako starší chlapci trénujú, však?“

„Vlastne, už s nimi trénuje,“ odvetila Misaki, „začal, len čo vedel dvihnúť tréningový meč.“

„Nemá len päť rokov?“ spýtala sa s úžasom Hjori. „Myslela som, že to je proti pravidlám.“

„Učitelia urobili výnimku,“ vysvetlila Misaki. K začiatočníkom v boji s mečom na základnej škole ešte dosiaľ neprijali nijakého päťročného, no Misakin druhorodený syn Hiroši nebol ako iní päťroční.

„Je to vážny malý chlapec, však?“ povedala Secuko. „Miniatúrna verzia jeho otca. Je to trochu desivé.“

„Prečo nie si viac ako on, hmm, Rjó-kun?“ podpichla Hjori svojho syna Rjótu. Vyslovila to žartovným hlasom, v ktorom však zaznel vážny podtón.

„Nuž, ešte je stále malý,“ povedala Misaki. „Rjóta-kun, koľko máš rokov?“

„Štyri,“ vyhlásil hrdo Rjóta.

„No vidíš,“ povedala Misaki. „Na budúci rok už možno z teba bude šermiar ako Hiroši. Ktovie?“

„Ja *som* šermiar!“ zvolal Rjóta a vytasil svoj hračkársky meč. „Som najlepší šermiar na svete!“

„Naozaj?“ podpichla ho Misaki.

„Vyzývam ťa na súboj!“ vykríkol Rjóta, no neadresoval to nikomu konkrétnemu; asi len zopakoval, čo počul v nejakej kreslenej rozprávke. „Vyzývam ťa na súboj!“

Misaki stačilo len pomyslieť, nahromadila svoju džiju, pritiahla do dlane okolité molekuly vody a zmrazila ich do tvaru meča. Nuž, bol to skôr tupý cencúľ než meč, ale mal veľkosť vhodnú na boj so štvorročným chlapcom.

„Výzvu prijímam!“ vyhlásila.

„Misaki-san, čo to robíš?“ spýtala sa Hjori.

„Bojuj so mnou, Jukino Rjóta!“ Misaki zaintonovala, ako najlepšie vedela, napodobňujúc zloducha z kreslenej rozprávky, a prehodila si Izuma na ľavý bok, kde bol mimo nebezpečenstva.

„Rjó-kun, nerob to!“ varovala ho Hjori. „Misaki-san je dáma. Nie je…“ Ale chlapec, naradostený z toho, že sa má s kým hrať, sa už zaháňal na Misaki svojím dreveným mečíkom.

Misakinu ruku viedol takmer zabudnutý impulz. V dvoch ťahoch malého Rjótu odzbrojila. S ďalším šibnutím svojho meča zhodila chlapca z nôh. Spadol na chrbát s ťažkým „uf!“ a Misaki namierila hrot cencúľa na jeho hruď.

„Zvíťazila som!“ povedala dramaticky. „Priznaj porážku, inak ťa pošteklím!“

„Ach nie!“ zvrieskol Rjóta a s chichotom od nej utiekol. „Nie, nie!“

A Misaki si nevedela pomôcť. Vykasala si kimono a rozbehla sa za ním. Chlapček nečakal, že ho uhladená pani domu ako Misaki dobehne tromi krokmi. Keď ho jednou rukou schmatla okolo pása, skríkol, a keď ho stiahla na zem a začala štekliť, nevedel sa prestať smiať.

„Misaki-san, čo to robíš?“ zvolala Hjori, zdanlivo nevediac, či má byť pohoršená alebo pobavená.

„Neboj sa, Hjori-čan,“ povedala Secuko. „Toto Misaki raz za čas robí, keď má dobrú náladu.“ Secuko však nechápala, že táto neznáma stvora – táto nebojácna, absurdne sa správajúca žena, ktorá mala rýchle nohy a šikovne narábala s mečom – bola ozvenou Misaki z čias, keď bol celý jej život šťastný.

Keď sa Rjóta spamätal z útoku, stále sa chichotajúc, dvihol svoj meč a znova zaútočil. Misaki tentoraz chlapčekovi trochu ustúpila, dovolila mu naladiť sa na jej rytmus a pár ráz ho nechala, aby sa na ňu dobre zahnal; potom ho znova odzbrojila.

„Obávam sa, že Rjó-kunovi chýba ešte veľa k tomu, aby bol ako Hiro-kun,“ zasmiala sa Hjori, „ak prehrá v súboji so ženou.“

Misaki mohla spomenúť, že prehrať s ňou nie je nič, za čo by sa mal malý chlapec – alebo dokonca aj muž – hanbiť, ale to bola časť jej ja, o ktorej už viac nehovorila. Takeru jej to zakázal.

„Aj ja!“ zapišťal Nagasa, priniesol si vlastný hračkársky meč a skákal hore-dole. „Kaa-čan, aj ja!“

„Chlapci, opatrne pri bábätku!“ upozornila Hjori Rjótu a Nagasu, keď naraz vyštartovali k Misaki.

Ale Misaki poľahky odrazila obe deti pravou rukou, zatiaľ čo bábätko pohodlne držala ľavou. Izumo sa rozplakal, až keď mal okolo seba priveľa hluku, a Misaki musela súboj zrušiť.

„Prepáčte, chlapci,“ povedala a mávnutím ruky premenila svoj cencúľový meč na vodnú paru. „Na dnes už stačilo. Vzdávam sa. Dobrý zápas, Jukino-dono.“ Postrapatila Rjótovi vlasy. „Macuda-dono.“ Pošteklila Nagasu pod bradou. „Niekedy si budeme musieť zase zašermovať.“

S úsmevom sa vzdialila k pohovke, aby Izuma utíšila.

„Ach nie!“ Nagasa pustil svoj meč a s obavou v tvári podišiel k mame. „Bábo plače!“

„Nezlostí sa na teba, Naga-kun,“ upokojila Misaki dvojročného chlapca. „Len je hladný.“

Misaki si roztvorila prednú časť kimona, vmanévrovala plačúce bábätko dnu a podala mu svoj prsník. Krik takmer ihneď ustal.

„Nemôže ťa desiť trocha zabíjania,“ zažartovala Secuko a štuchla Izuma do päty. „Napokon, musí z teba vyrásť veľký bojovník, presne ako tvoj mrzutý otec.“

„No tak, Secuko,“ pokarhala ju Misaki s úsmevom. „Neuťahuj si z môjho mrzutého manžela. Veľmi tvrdo pracuje na tom, aby sa mračil celý deň.“

„Mattaku!“ zahromžila Hjori a potom si podráždene odfúkla. „Vieš, aký by bol Dai šťastný, keby som mu dala štyroch dobrých synov. Hovorím ti, keby mal takého syna, ako je tvoj Mamoru, celý deň by sa usmieval.“

„Ak ťa to uteší, myslím, že aj Mamoru by bol šťastný, keby bol Dai-san jeho otcom,“ povedala Misaki.

„Naozaj?“ Hjori spozornela.

„To si nevedela? Dai-san je najlepší učiteľ, akého kedy mal – na boj s mečom aj na ovládanie džije.“

Nad tým sa Hjori šialene rozchichotala. „Misaki-san, nerob si žarty!“

„Nerobím," povedala Misaki úprimne.

„Jeho otec je Macuda Takeru," poukázala Hjori, „majster Šepkajúcej čepele, najväčší majster meča na tejto hore."

„A otrasný učiteľ," dodala Misaki. „Jeho inštruktáž spočíva v tom, že si založí ruky na hrudi, škaredo na teba pozrie a povie: ‚Zle. Urob to znova.'" Zamračila sa a načrela do nižších tónov svojej hlasovej škály, aby napodobnila manželov úsečný monotónny hlas: „Stále zle. Urob to znova. Počuj. Urob to poriadne, inak ťa roztrhám, ty úbožiak! Ako to myslíš, že nerozumieš? Čomu treba rozumieť? Jednoducho to urob *správne*."

„Stop, stop!" zabedákala Secuko, chytajúc sa od smiechu za brucho. „Tvoja imitácia Takerua je až príliš výstižná! Umriem!"

„Ako vôbec dokážeš takto znížiť hlas?" zasmiala sa Hjori.

„Čo? Myslíš takto?" zahrmela Misaki. „Hlúpa žena, tomu by si ty nikdy nemohla rozumieť. Moja mužnosť nepovoľuje ľudskú intonáciu."

Trojica žien dostala ďalší záchvat smiechu, a pretože sa ich mamy smiali, rozosmiali sa aj Rjóta a Nagasa.

Misaki sa roky usilovala zapadnúť medzi týchto ľudí. Neboli ako jej kamaráti zo školských čias. Neboli to odhodlaní vizionári ako Elleen alebo géniovia ako Koli či nezastaviteľné živly ako Robin. Nikdy nezmenia svet ani nepochopia, prečo by to niekto chcel urobiť, no ľúbili ju. Mohla sa s nimi smiať a to stačilo.

Boli dni, keď Misaki dokázala presvedčiť sama seba, že to stačí.

2. kapitola

HMLA

Tréningová aréna bola širokou skalnou terasou, na ktorej kedysi mnísi cvičili a meditovali. Podľa legendy ten plochý polmesiac vytesali z úbočia skaly Šepkajúce čepele dávno mŕtvych Macudovcov – predkov Mamorua.

„Dnes máme na tréning dokonalé počasie!“ zaburácal sensei ponad fučiaci vietor. „Teraz si skutočne otestujeme presnosť!“

Mamoru začul drkotanie zubov, a keď sa otočil, zbadal, že Kwang má celé ruky schované v uniforme.

„*Vždy je tu taká zima?*“ Chlapca striaslo.

Mamoru sa takmer zasmial. „*Počkaj na zimu.*“

V aréne boli rozostavané stohy sena vo veľkosti človeka, ktoré sensei primrazil ku skale. Ku každému stohu bol priviazaný kus hrubej látky s namaľovaným číslom. Kým sensei Jukino kričal ponad vietor inštrukcie k cvičeniu na ten deň, v Mamoruovi už vrela nedočkavá džija.

„Väčšinu týždňa sme pracovali na formovaní aerodynamických ľadových projektilov. S tým vás, chlapci, čaká ešte veľa práce,“ povedal sensei a s veľavravným pohľadom sa zastavil pred Mamoruom. „Najmä tí z vás, ktorí chcete jedného dňa dokonale ovládať nejakú pokrvnú techniku.“ Mamoru učiteľovi jemne, no odhodlane kývol hlavou a sensei sa otočil k celej triede. „Napriek vašej podpriemernej práci na tvorbe projektilov nad vami trochu prižmúrim oko, aby sme mohli

trénovať ďalšiu techniku. Dnes som vám projektily vyrobil ja.“ Ukázal na kopu dokonale vyformovaných ľadových oštepov, každý tri kroky dlhý, s ostrým hrotom na jednom konci a so širokou základňou na druhom, aby mali silu a rýchlosť.

„*O akej pokrvnej technike to hovorí?*“ spýtal sa Kwang Mamorua, zatiaľ čo sensei kráčal ďalej popri rade chlapcov. „*Čo také špeciálne robí tvoja rodina?*“

„*Ty žartuješ, však?*“ prerušil ho Icuki a vrhol na Kwanga neveriacky pohľad. „*Mamoru je Macuda.*“

Na Kwangovej tvári sa nezračil ani len náznak porozumenia. „*A to znamená…*“

„*Macudovci sú majstri Šepkajúcej čepele,*“ vysvetlil mu Icuki. „*V hlavnom meste si predsa musel počuť o Šepkajúcej čepeli.*“

„*Nuž… iste… ale veď to je len mýtus,*“ zasmial sa Kwang, no keď Icukimu ani teraz nezmizol z tváre vážny výraz, zamrzol mu úsmev a s vyvalenými očami pozrel na Mamorua. „*No a nie je?*“

Mamoru pokrčil plecami. „*Niektoré mýty sú pravdivé.*“

„*Ale to nie je možné,*“ namietol Kwang. „*Nijaký džidžaka nedokáže vytvoriť taký pevný ľad, ktorý by preťal oceľ!*“

„*Niektorí to dokážu.*“

„*Si jedným z nich?*“ spýtal sa užasnuto Kwang.

Mamoru zaťal čeľusť. „*Budem.*“

Kwang sa s prižmúrenými očami zamyslene pozrel na Mamorua. „*Neverím ti,*“ povedal po chvíľke. „*Dokonca ani džidžakalu z Kusanagi nemajú takú moc.*“

Mamoru na to nič nepovedal, len kývol hlavou k senseiovi Jukinovi so slovami: „*Len sa pozeraj.*“

Majster džidžaka ľahkým pohybom ruky zdvihol z kopy jeden oštep. Stačili mu dva prsty, aby udržal projektil dokonale nehybný vo vzduchu pred sebou, zatiaľ čo ďalej rozprával.

Všetky pohľady sa upreli na majstrovu ruku.

„Najsilnejší tadžaka dokáže vrhnúť oštep šestnásť skokov,“ zaburácal sensei Jukino, ukazujúc voľnou rukou cez arénu na slameného panáka s namaľovanou číslicou 16 v kaigengue. „Najlepší fonjaka dokáže pomocou vetra vrhnúť pevný projektil dvadsaťpäť skokov.“ Ukázal

za prvého vzdialenejšieho panáka označeného číslom 25. „Džidžaka toho dokáže oveľa viac."

Sensei položil dlaň na plochý koniec projektilu, pevne sa postavil a vrhol ľad vpred. Mamoru videl džiju Bleskového Daia v praxi už toľkokrát, že z toho už nemal srdce až v hrdle. Ale Kwang vedľa neho zhíkol.

Oštep najprv prebodol panáka vzdialeného šestnásť skokov, potom panáka vzdialeného dvadsaťpäť skokov a letel ďalej až na koniec arény, kde sa zapichol do tretieho panáka označeného sotva čitateľnou číslicou 40.

„*Sväté Falleke!*" vydýchol Kwang, zízajúc na zničeného panáka s číslom 16.

„Tadžakalu možno dokážu použiť fyzickú silu na vrhnutie projektilu," povedal sensei Jukino, keď sa znova otočil k triede, „a fonjakalu možno dokážu použiť svoju njámu na odrazenie projektilu. No našou njámou je samotný projektil. Keď je zbraň vyrobená z ľadu, dokážeme ju ovládať do poslednej molekuly. My džidžakalu sme jediný druh teonitov, ktorí dokážu bojovať s pevnou zbraňou, ktorá je skutočným predĺžením nášho ja."

Sensei rozdal každému študentovi projektily a potom im prikázal, aby sa rozostúpili v jednej línii po celej aréne a cvičili vrhy na armádu slamených panákov.

Mamoru položil dlaň na plochý koniec oštepu a dvihnúc ho pomocou svojej džije, dovolil vlastnej sile narásť. Z Akadémie Kumono síce nebolo vidieť oceán, no keď Mamoru vo svojom vnútri nahromadil džiju, zdalo sa, že jeho energia siaha až celkom dole pod horu – k vlnám, ktoré do nej narážajú, a ešte hlbšie, do ohromných hlbín, kde sa korene hory Takajubi spájajú s morským dnom.

Rjúhonská tradícia hovorila, že prominentné rodiny z Kusanagi sú potomkami oceánskych bohov, ktorí na počiatku času žili v Kaigenskom mori. Väčšina obyvateľov polostrova považovala túto časť tradície skôr za metaforu než za fakt. Logicky nebolo možné, aby ľudské bytosti boli priamymi potomkami obrovských rýb a morských drakov.

Ale ako mnoho Macudovcov pred ním, Mamoru tiež zažíval návaly šialenstva, keď ho pohltila jeho džija. V takých chvíľach vedel, že

energia, ktorá mu prúdi v tele, sa zrodila z prastarých síl, ktoré zdvihli Kaigen z mora. Bolo to viac ako viera. Bol to fakt.

Dunivá moc bohov sa v Mamoruovi dvihla ako vlna a on sa viezol na jej hrebeni, pohybujúc sa spolu s ňou. Keď vlna dosiahla vrchol, vyslal jej plnú silu cez svoje rameno do otvorenej dlane a z nej priamo do ľadu. Projektil vystrelil do vzduchu a zaletel ďalej než projektil hocikoho iného, no neletel rovno. Odrazil sa od skalnej terasy, pričom sa mu odbili aerodynamické čepele, a so šmykom sa zastavil vedľa panáka s číslom 25. Mamoru sa zachmúril a vytriasol si ruky. Bolo to len zahrievacie kolo. Pri plnej sile vrhne oštep tak prudko, že nebude inej cesty ako priamo cez cieľ.

Mamoru v tele nazbieral novú vlnu njámy a vystrelil projektil. Tomuto oštepu sa podarilo škrabnúť dvadsaťpäťskokový cieľ, no nebol to čistý zásah. Namiesto toho, aby ľad prešiel slamou, rozlomil sa.

„Netlač toľko, Macuda-san," upozornil ho trpezlivo sensei. „Máš viac než dosť sily na to, aby si vyslal projektil na druhú stranu arény. Uvoľni plecia a viac ako na silu sa sústreď na presnosť."

„Áno, sensei," vydýchol Mamoru a dvihol ďalší projektil.

„Spomaľ." Sensei Jukino sa načiahol a položil prsty na ľad, aby ho zastavil, skôr ako ho Mamoru zdvihne na úroveň cieľa. „Tvoja džija je príliš nabudená. Cítim, ako v tvojom vnútri reve na všetky strany. Dožič jej okamih, aby si ju upokojil. Sústreď energiu a potom to skús znova."

Mamoru prikývol a sensei prešiel ďalej, aby skontroloval ostatných chlapcov a dal im niekoľko dobrých rád. Mamoruova matka raz povedala, že Jukino Dai rozdáva slová rovnako opatrne ako svoje zásahy. Preto bol taký skvelý učiteľ.

„Neprežeň to s rotáciou," upozornil sensei svojho mladšieho bratranca Jútu a hánkami tresol chlapca po hlave. „Ak švihneš rukou, no nevypočítaš si okamih, kedy ho treba pustiť, projektil zakaždým narazí do zeme tesne pred cieľom."

„Áno, sensei." Júta si pošúchal hlavu a skúsil to znova; tentoraz sa mu podarilo hladko trafiť šestnásťskokový cieľ.

Spokojný sensei Jukino obrátil pozornosť od Jútu ku Kwangovi práve vo chvíli, keď nováčik zo severu vrhol už tretí projektil tak, že sa, rotujúc mimo kurzu, rozbil na skalnej terase na márne kúsky.

„Hmm." Sensei sa na nového študenta zamračil a Kwang sa zhrozil, lebo čakal, že ho sensei zosmiešni alebo treskne po hlave.

No sensei iba povedal: *„Stavím sa, že vrh oštepom ti ide veľmi dobre."*

„Áno," odvetil prekvapený Kwang. *„Ako ste…"*

„Prestaň sa snažiť hádzať plecom. Pohyb veď zo svojho boku, rovno cez dlaň ako pri údere pod rebrá."

„Sensei," posťažoval sa Icuki o kúsok ďalej, „vietor mi projektil stále odfukuje z kurzu!"

„Tieto projektily sú navrhnuté tak, aby preťali vietor, Mizumaki-san. Znova. Chcem to vidieť."

Zastavil sa pri Icukim, aby dozrel na jeho pokus. Chlapec úplne minul cieľ.

„Máš slabý vrh." Sensei položil ruky na Icukiho plecia a naviedol ho do správnej pozície. „Takto sa postav. Pokrč kolená. Trochu viac. Tak."

Mamoruovi sa už podarilo upokojiť svoju džiju, a tak znova upriamil pozornosť na cieľ. Ako obvykle, sensei Jukino mal pravdu. Keď sa Mamoru uvoľnil, výrazne sa mu zlepšila muška, no aj keď jeho projektily lietali rovno, akosi ich nevedel dostať za panáka s číslom 25.

„Nad čím sa mračíš?" spýtal sa ho v jednej chvíli Kwang. *„Strieľaš oveľa lepšie ako všetci ostatní."*

Nie tak dobre ako Jukino sensei, pomyslel si Mamoru, no nemohol to povedať nahlas, a tak len zaťal čeľusť a zdvihol z kopy ďalší projektil. Mamoru už teraz takmer dosahoval svoju plnú dospelú výšku a „lepšie ako všetci ostatní" mu nestačilo. Macuda musí byť predsa taký dobrý ako sto ďalších džidžakalu dokopy. Musí byť najlepší.

Od frustrácie vložil Mamoru do toho pohybu celé telo a prudko vyslal projektil k cieľu. Ten prešiel slameným panákom vo vzdialenosti dvadsaťpäť skokov.

„Falleke!" zvolal Kwang, keď Mamoruov projektil dopadol niekoľko krokov za cieľom. *„A to bolo čo?"*

Mamoru sa ani neunúval odpovedať a dvihol z kopy ďalší projektil. Pomocou svojej džije ho držal vo vzduchu na úrovni hrude, urobil pár krokov vzad a rozbehol sa. Do vrhu ani nevložil celú silu džije, no projektil aj tak prepichol dvadsaťpäťskokový cieľ a vyšiel z neho na druhej strane.

„Čo si to práve urobil?“ spýtal sa Kwang užasnuto.

„Prečo to robíme z miesta?“ zamyslel sa Mamoru, pozrúc od prebodnutého cieľa k svojim chodidlám.

„Čo?“

„Prečo vrháme projektily zo stoja, keď by sme mohli zapojiť aj hybnú silu?“

„Ehm… ešte raz?“

„Najsilnejšie vlny sú ďaleko od pobrežia.“

„Mamoru-kun,“ upozornil ho Júta, lebo spoznal ten výraz na kamarátovej tvári. „Vieš, čo sensei hovorí na tvoje nápady…“

„Viem,“ prerušil ho Mamoru a dvihol ďalší projektil. „Daj mi dinmu.“ Musel to skúsiť. Musel.

Uzamkol svoju džiju do ľadu, projektil vyniesol vysoko do vzduchu a potom ho pustil. Ako projektil začal padať, Mamoru cúvol, pokiaľ sa to na skalnej terase dalo. Na ceste nadol bude musieť oštep trafiť. Bude si to vyžadovať dokonalé načasovanie, no načasovanie šlo Mamoruovi prirodzene dobre.

Dal oštepu letiacemu nadol ešte jeden okamih a potom k nemu vyštartoval. Pri poslednom kroku sa vymrštil do vzduchu a roztočil sa. Jeho hybná sila sa spojila so silou jeho rotácie a gravitácie. Keď sa jeho telo zvrtlo, dlaň pritlačil na základňu projektilu a vrhol ho. Z dlane mu vyrazila sila veľká ako cunami.

Ostatní zazreli len strieborný záblesk a vzápätí projektil vrazil do štyridsaťskokového cieľa a rozmetal všetku slamu. Mamoru dopadol na zem v podrepe a vydýchol. Dokázal to!

Úbočím hory sa rozľahli šokované výkriky spolužiakov a potom jasot, keď zbadali zničený cieľ vzdialený štyridsať skokov. No keď sa Mamoru pozrel do očí senseiovi, učiteľ šermu sa neusmieval.

„Macuda!“ zahučal ponad vietor a trieda stíchla. „Čo to, pre Dunu, stváraš?“

„Prepáčte, sensei.“ Mamoru sa usiloval pôsobiť, že ho to mrzí, no nedokázal celkom zahnať úsmev.

„Ovládaj svoje ego. Cvičenie urobíš podľa mojich inštrukcií alebo odídeš z hodiny. Rozumieš?“

„Áno, pane.“

Keď zvyšok triedy prestal nadšene mrmlať a vrátil sa k tréningu, Mamoru pocítil, ako sensei Jukino zakvačil prsty do jeho ucha a potiahol ho. Potlačil zjajknutie a nechal sa učiteľom vytiahnuť z radu.

„Sensei," začal, keď už boli mimo dosluchu ostatných študentov. „Ja…"

„Mamoru-kun," povedal sensei tichým hlasom. „Existuje dôvod, prečo toto cvičenie začíname s oboma nohami na zemi."

„Mrzí ma to. Ja…"

„Neprerušuj ma," napomenul ho sensei mierne. „Chcem, aby si na okamih zvážil, že keby mi tu lietali a krútili sa aj ostatní chlapci, skončilo by sa to veľkým počtom obetí. Rozumieš?"

„Áno, sensei," odvetil Mamoru a zachvátil ho pocit viny. Na to nepomyslel; až priveľmi sa sústredil na seba.

„Macudovci sú viac než bojovníci, čo sa predvádzajú," povedal sensei Jukino. „Sú vodcovia a vodca musí myslieť na ľudí okolo seba."

„Áno, sensei."

„Dobre." Sensei Jukino pustil Mamoruovo boľavé ucho a zdvihol ruku. Mamoru sa mykol, lebo čakal, že pocíti úder učiteľových hánok, no majster šermiar mu len položil ruku na temeno.

„A teraz," povedal, „ak to chceš urobiť z rotácie, ubezpeč sa, že koleno, ktorým vedieš pohyb, po celý čas držíš blízko tela."

Prekvapený Mamoru sa zmohol len na „aha".

„Trénuj doma, dobre?"

„Áno, sensei."

Keď vietor na skalnej terase dosiahol nebezpečnú rýchlosť a študentom už zostávalo len málo projektilov, sensei presunul triedu dovnútra na tréning s mečom. Tri hodiny šermovania väčšinu chlapcov celkom vyčerpali. Mamoruovi prichodili skôr ako zahrievacie kolo, no pamätal na senseiove slová; pamätal na ostatných chlapcov. Ťažilo ho, že spolužiakom, ktorí boli až príliš pomalí proti jeho drevenému meču – čo boli všetci –, narobil modriny, no dnes dával väčší pozor a zastavil svoj bokken, skôr než by ním tresol niekomu do rebier alebo krku.

Mamoru objavil nový druh sústredenia. Usiloval sa uhýbať mečom spolužiakov a pritom ich neudrieť. Keď zazvonilo, čo znamenalo, že je po tréningu, ihneď sklesol. S rozochvenými kolenami a, kvapkajúc

pot na tatami, si chlapci pobalili výstroj a zamierili na hodinu dejepisu. Na Kwangovi treba oceniť, že neomdlel – čo sa bežne stávalo nováčikom na Jukinovej hodine –, hoci sa zdalo, že ak sa nepridrží steny, nezvládne kráčať.

„No tak, chlapec z mesta," podpichol Kwanga Júta a chytil ho pri odchode za lakeť. „Môžeš sa oprieť o mňa."

„Mamoru." Sensei Jukino ho zastavil, skôr ako stihol vyjsť z triedy za spolužiakmi. „Dnes to bola skvelá práca."

„Ďakujem, sensei."

„Som rád, že spolu s tou tvojou absurdnou rýchlosťou si cibríš aj kontrolu."

Mamoru prikývol. Od šermiara kedysi známeho ako Bleskový Dai to bola veľká pochvala.

„Dlho som už nehovoril s tvojím otcom ani so strýkom," poznamenal sensei, keď ukladal náhradné bokkeny do skrine. „Cvičí s tebou niektorý z nich Šepkajúcu čepeľ?"

„Ja…" Mamoruovi ochabol úsmev. „Otec sa o to snaží."

„Dobre," odvetil sensei so všetkou vážnosťou. Keď Mamoru videl hrdosť v jeho očiach, takmer sa od hanby scvrkol.

Len veľmi málo vecí nešlo Mamoruovi ľahko, no otec sa ho snažil naučiť Šepkajúcu čepeľ už rok a Mamoru sa ešte ani len nepriblížil k tomu, aby sa mu podarila. Rodina Macudovcov celé stáročia odovzdávala ďalším generáciám tajomstvo, ako vyformovať z odolného ľadu zbraň. Bola to taká náročná technika, že ju nezvládol nik, kto nebol Macuda – a Mamoru sa začínal zamýšľať, ako ju *vôbec* niekto niekedy zvládol.

Nestačilo byť skvelým šermiarom. Nestačilo vedieť nahromadiť a vyformovať ľad. Šepkajúca čepeľ pochádzala z čohosi hlbšieho, čomu Mamoru jednoducho nerozumel. Jeho otec tomu rozumel, no Macuda Takeru nemal senseiovu zázračnú schopnosť pretaviť zručnosť do slov. Nech to akokoľvek vysvetľoval, Mamoru skrátka nechápal.

„Nejde mi to dobre," vyhŕklo z neho bez toho, aby zvážil slová. „Otec je zo mňa frustrovaný."

Svoje slová ihneď oľutoval. Bolo viac ako nevhodné, aby študent s učiteľom rozoberal domáce problémy, a Macudovci mali zakázané

hovoriť s kýmkoľvek mimo rodiny o podrobnostiach súvisiacich so Šepkajúcou čepeľou.

„Kiežby som ti vedel pomôcť," prehovoril sensei po chvíľke, „som však Jukino, a nie som tvoj otec. Aj keby som sa k tomu mohol vyjadriť, nevedel by som ti veľmi pomôcť. Neviem, čo si Šepkajúca čepeľ vyžaduje."

„Ja viem, sensei," ospravedlňoval sa Mamoru, pozerajúc do zeme. „Prepáčte. Nemal som…"

„Ale spoznám veľkého džidžaku, keď ho vidím," povedal sensei Jukino. „Viem, že máš rovnako silnú njámu ako tvoj otec a iní veľkí bojovníci z vašej línie."

Mamoru prikývol. No macudovská sila nepostačovala. Najvyšším cieľom hocakého Macudu bolo zmeniť sa na dostatočne účinnú zbraň, aby ochránil Ríšu pred čímkoľvek. Pre toto sa narodil Mamoru a každý člen jeho pokrvnej línie. Napriek tomu existovali mnohí Macudovci, ktorí sa celý život neúspešne usilovali vytvoriť Šepkajúcu čepeľ.

Odkedy bol Mamoru dosť veľký, aby si vedel predstaviť budúcnosť, budoval si obraz dokonalého muža, bojovníka so Šepkajúcou čepeľou v ruke. Už bol takmer vo veku, aby mohol bojovať, no ten muž sa mu zdal byť ešte veľmi vzdialený…

„Čo ak to nestačí? Čo ak…" Macuda sa mal vedieť povzniesť nad strach, a predsa sa Mamoru bál dokončiť tú vetu. *Čo ak nie som dosť dobrý?*

„Mamoru-kun," senseiovi zmäkol hlas, „tvoj otec zvládol Šepkajúcu čepeľ v šestnástich rokoch, tvoj strýko mal o rok viac a obaja boli jednými z jej najmladších majstrov v histórii. Máš čas. Sľubujem ti, že budeš v poriadku."

„To nemôžete sľúbiť." V strese Mamoru nemal kontrolu nad tým, aké hlúposti hovorí. „Existovali ďalší Macudovci so silnou džijou, ktorí si tú techniku nikdy dokonale neosvojili. Ako si tým môžete byť istý?"

„Lebo ťa poznám, Mamoru-kun," povedal sensei Jukino, „nielen tvoju rodinnú líniu a čistú silu. Za čas, ktorý potrebuje bežný chlapec na pochopenie techniky, si ju ty už vylepšil a rozšíril tak, aby sa dala

uplatniť všetkými možnými spôsobmi. Pre mňa ako tvojho učiteľa to už začína byť otravné."

„Prepáčte mi to…"

„No nepochybujem o tom, že presne takáto vynachádzavosť viedla k vzniku Šepkajúcej čepele. To tvorivé myslenie, ktoré je v mojej triede také rušivé, by ťa ako bojovníka mohlo zachrániť. Nechaj svoj mozog bežať na plné obrátky a zaiste predčíš všetky naše očakávania – vrátane tvojich vlastných."

Mamoru otvoril ústa, no tak ho to šokovalo – tak to naňho zapôsobilo –, že nevedel nájsť slová, ktorými by sa učiteľovi poďakoval. Ako poďakujete niekomu, koho pochvalu ste si nezaslúžili?

„A teraz choď na vyučovanie," povedal Jukino a kývol hlavou k dverám.

„Áno, sensei." Mamoru sklonil hlavu, pozbieral si veci a poponáhľal sa za spolužiakmi.

Po adrenalínovom návale z tréningu s mečom bola hodina dejepisu vždy utrpením. Za silného vetra celá škola vŕzgala ako stará loď a hlas senseia Hibikiho zanikal v monotónnych stonoch drevených trámov.

„*K veľkej vojne, ktorú Yammankalu nazývajú Keleba – Ke-le-ba –, viedlo niekoľko faktorov.*" Sensei Hibiki napísal na tabuľu yammské písmená a Mamoru si zahryzol do hánok na ľavej pästi v nádeji, že tá bolesť ho udrží bdelého. „*Sprvu vzniklo napätie medzi koloniálnymi mocnosťami Yamma a Sizwe, ktoré neustále súperili o braxarijské zdroje. Potom braxarijské kolónie vyvolali napätie, keď odmietli yammskú a sizwejskú nadvládu. A, samozrejme, napokon nastalo veľké napätie medzi našou veľkou Ríšou a rebelujúcimi extrémistami na západe, ktorí jedného dňa zradili svojho cisára a založili Ranganskú úniu.*"

„*Nejdeš si robiť poznámky?*" šepol Mamoru Kwangovi, lebo si všimol, že nový chlapec ani len nevzal do ruky štetcové pero.

„*Ach, to ja nemusím. Som zvyknutý učiť sa yammským spôsobom – ušami. Okrem toho,*" zamrmlal ešte tichšie, „*všetky tieto hlúposti som už počul.*"

„*Čože?*" Mamoru sa nahol bližšie, neistý, či dobre počul. Nazval práve Kwang hodinu dejepisu senseia Hibikiho *hlúposťou*?

„Macuda-san," povedal sensei Hibiki ostro, „v triede sa nerozpráva."

„Prepáčte, sensei," ospravedlnil sa Mamoru, zatiaľ čo učiteľ sa vrátil k látke.

„V súvislosti s Kelebou budete musieť poznať niekoľko dátumov. Prvý je 5153." Napísal dátum na tabuľu. *„Toto je rok prvej abirijskej vzbury, keď skupina násilníckych extrémistov, ktorí si hovorili Konfederácia Longhouse, získala dostatočnú podporu, aby z toho vznikol ozbrojený odpor proti Yamme. Napriek tomu, že Abiriu sužovalo medzikmeňové násilie a nemala vlastnú stabilnú vládu, chcela sa odtrhnúť od Yammy. Samozrejme, tento chaotický odpor potlačili nadradené yammské ozbrojené sily."*

Mamoruovi sa zazdalo, že Kwang za jeho chrbtom kriticky zahmkal, no keď sa obzrel cez plece, mladý severan mlčky počúval.

„Pre ich nižšie gény bola porážka Abirijčanov neodvratná. Yammankalu sú čistokrvní tadžakalu, šľachtení, aby využívali svoju moc, pričom Abirijčania, ktorí proti nim povstali, boli miešanci, výsledok manželstiev medzi pôvodnými Abirijčanmi, Yammankalu, kaigenskými migrantmi a, čo bolo najhoršie zo všetkého, bielymi otrokmi. Takáto nečistota riedi božské energie, ktoré dávajú teonitom ich schopnosti. Miešaní teoniti ako Abirijčania nebudú mať bez pomoci nikdy šancu proti armáde čistokrvných tadžakalu. Teraz vám poviem niekoľko dátumov, ktoré sa týkajú yammsko-sizwejského súperenia o koloniálne teritóriá."

Zatiaľ čo sensei ďalej brblal v kaigengue, Mamoru sa snažil robiť si poznámky, ale prichytil sa, že si namiesto toho kreslí. Začal s rovným ostrím meča, no do školy zadul vietor, pošmyklo sa mu pero a z meča sa stala voda. Mamoru zvýraznil novú krivku a prikreslil pod ňu čiary, aby z nej spravil približnú napodobneninu cusanovskej vlny, rodinného erbu jeho matky. Vedľa erbu Cusanovcov vznikli ďalšie vlny, niektoré sa premenili na ryby. Skôr než si uvedomil, že má dávať pozor na hodine, Mamoru zaplnil polovicu strany rozbúreným morom.

„To nás privádza k dátumom, ktoré viedli k samotnej Kelebe," povedal sensei Hibiki a Mamoru sa pokúsil znova upriamiť pozornosť na učivo.

„5286 je rok vzniku Carythskej únie, ktorá odolala yammskej nadvláde.“ Sensei napísal rok na tabuľu.

„5287,“ napísal ďalší dátum, zatiaľ čo Mamoru sa snažil stíhať zapisovať si poznámky. *„V tomto roku sizwejská kolónia Malusia zorganizovala veľké povstanie, ktoré otriaslo sizwejskou kontrolou nad celým regiónom. Zároveň západnú časť Kaigenskej ríše zasiahla vlna roľníckych povstaní. Tieto boli rýchlo potlačené naším cisárskym vojskom, no predznamenali väčšiu vzburu…*

5288. Pod vplyvom skorumpovaných politikov skupina miest, ktoré viedla Ranga, povstala proti Kaigenskej ríši. Táto vzbura bola potlačená a jej vodcovia verejne popravení za vlastizradu proti Ríši.

5289. Rok, v ktorom Yamma porazila Sizwe v boji o kontrolu Malusie a zabrala ďalšie kolónie patriace Sizwe, čím vyeskalovala dlhodobé napätie medzi týmito dvomi kelendugskými veľmocami.

5290. Západné provincie Kaigenu sa znova vzbúrili. Pomocou propagandy a falošných sľubov tulanistickí rebeli oklamali nevzdelaných roľníkov v Range, aby ich nasledovali vo väčších počtoch ako kedykoľvek predtým. Zároveň abirijská Konfederácia Longhouse obnovila svoju snahu o nezávislosť z roku 5153 pod tou istou vlajkou.

Na konci toho roka, dvadsiateho ôsmeho kribakalo, ranganskí teroristi napadli maturitnú slávnosť na Akadémii Úsvit v Carythe, zabili riaditeľa Oyedeho Biidu a spolu s ním niekoľko ďalších yammských a kaigenských študentov. Práve po tomto zlomyseľnom a zbabelom útoku sa Yamma rozhodla podporiť našu veľkú Ríšu v boji proti ranganským rebelom.

5291. Začiatkom tohto roka sa s nami Yammankalu spojili, a tak na kaigenské územie po prvý raz prišli cudzí vojaci. V reakcii na ich zapojenie sa Sizwe spojila s kaigenskými a abirijskými rebelmi, ktorí bojovali proti Yamme o svoju nezávislosť. Toto viedlo k otvorenej vojne medzi Yammou a Sizwe. Abtya sa spojila s Yammou.

5292. Tento rok predstavuje jediný raz v histórii Duny, kedy boli všetky hlavné teonitské mocnosti – Kaigen, Yamma, Abtya a Sizwe – vo vojne. Práve v tomto roku ranganskí fonjakalu napadli Širodžimu, no boli na hlavu porazení.

Nakoniec víťazstvo vo vojne vždy závisí od pokrvných línií,“ zakončil sensei Hibiki a s dramatickým gestom sa otočil k triede. *„Tu, na Meči*

Kaigenu, sme požehnaní jednými z najlepších a najčistejších rodov džidžakalu na svete. Macuda," povedal a ukázal na Mamorua, „*Jukino,*" ukázal na Jútu a potom v triede postupne ukazoval na členov iných veľkých rodov, „*Ameno, Ginkawa, Ikeno, Katakóri, vy všetci patríte do reťazca skvelých bojovníkov, ktorý siaha až do mýtických čias. Od zrodu Kaigenu tento polostrov neochvejne držal od seba svojich nepriateľov. Preto sa nazývame Meč Kaigenu. A opäť, Macudovci, Jukinovci a ďalší mocní džidžakalu na polostrove Kusanagi počas Keleby v jednoznačnom víťazstve zahnali nepriateľa preč.*"

Tentoraz si bol Mamoru istý, že ktosi za ním pohŕdavo zafučal, no sústredil sa na hodinu. Sensei Hibiki pokračoval: „*Lebo toto je Meč Kaigenu; vrhnúť sa naň znamená zomrieť. Keď ranganská armáda dorazila k polostrovu Kusanagi, bojovníci z rodov Macuda, Jukino, Ameno, Ikeno a Ginkawa spolu so všetkými ich vazalskými bojovníkmi vytvorili na pobreží líniu. Pri prvých hláseniach o ranganských lodiach naše hlavné mesto vyslalo do Yammy žiadosť o pomoc. No pokým yammské ozbrojené sily dorazili k polostrovu, tunajší džidžakalu – vaši dedovia a pradedovia – už ranganských votrelcov zničili. Yammskí piloti hovoria o tom, že pozdĺž celého polostrova našli dočervena sfarbené pláže. Pobrežie pripomínalo ostrie meča, ktoré zakúsilo víťazstvo. Keď Yammankalu, pripravení na boj, zleteli nižšie, zistili, že je po bitke. Telá v mori mali ranganské uniformy. Piesok načerveno farbila nečistá krv fonjakalu. Lebo bojovníci z Kusanagi bojovali tak urputne, že kaigenských obetí bolo len málo.*"

Mamoru zreteľne začul, ako Kwang zafučal od smiechu. Sensei Hibiki to tiež zachytil.

„*Sú ti naše dejiny na smiech, Kwang-san?*"

„*Nie, sensei. Prepáčte.*"

Sensei Hibiki vrhol na Kwanga odmeraný pohľad, otočil sa k triede a pokračoval, tentoraz však v dialekte. „Toto je vaša minulosť. Toto je vaše dedičstvo. Ste na tejto škole, lebo ste potomkami najlepších bojovníkov, ktorí kedy žili na Dune. Vo vašich žilách prúdi tá najlepšia krv na svete. Ak sa budete dobre učiť, dobre počúvať a usilovne pracovať, Meč Kaigenu prežije, ligotavý a ostrý, a zdedia ho vaši synovia a ich synovia."

MISAKI

V prvom ročníku na teonitskej akadémii mala Misaki vo všetkých predmetoch najlepšie známky. V druhom ročníku dosiahla jeden z najlepších časov na dráhe obratnosti, lepší od nej bol len Robin Tandijil. V treťom ročníku v jedinom súboji predčila niektorých najobávanejších carythských bojovníkov s mačetou. Ako tínedžerka bola na tieto úspechy hrdá… nikdy jej nezišlo na um, že v tridsiatich štyroch rokoch bude jej najväčším počinom, keď sa jej podarí v rovnakom čase uložiť spať päť neposedných detí.

„Úspech?“ šepla, keď sa vrátila domov so spiacim päťročným dieťaťom v náručí.

„Úspech!“ potvrdila Hjori, zatiaľ čo Misaki si prstami na nohách zošuchla topánky. „Všetci spia, presne ako si naplánovala.“

Hiroši zaspal Misaki na pleci, keď ho niesla zo školy. Po dvoch hodinách tréningu s dvakrát takými veľkými deťmi došla para ešte aj jemu. Vlasy mal vlhké od potu a na malých rukách mu svietili pľuzgiere od držania priveľkého dreveného meča, no ani slovkom sa neposťažoval, len ticho ochabol na maminom pleci a zvyšok cesty domov sa nechal niesť.

Misakin druhý syn bol zvláštny tvor. Ešte keď bol len tlkotom srdiečka v jej vnútri, vedela, že je synom svojho otca. Chladný. Hovorilo sa, že všetci džidžakalu majú v sebe čosi morské, no väčšina morí má okrem chladných aj teplé prúdy, vulkanické pramene v hlbinách, pásy voľnej vody medzi kryhami. Ešte aj tí najľadovejší džidžakalu majú v duši nejaké teplé miesta – aspoň to si Misaki myslela predtým, ako sa vydala do rodiny Macudovcov. Hiroši sa narodil s mŕtvolným pokojom celkom zamrznutého mora. Podobne ako jeho otec, bez ohľadu na náladu či námahu, vždy bol na dotyk chladný. Ešte aj jeho pot bol svieži ako ranná rosa.

Keď ho Misaki položila na futonový matrac vedľa spiaceho Rjótu a Nagasu, zamrmlal čosi o krokoch.

„Ššš,“ vydýchla mu Misaki do vlasov. „Už takmer spia piati z piatich.“

„Čo?“ Hiroši s mrknutím otvoril oči.

„Nič.“ Misaki mu na čelo položila dlaň a utíšila ho, aby si ľahol vedľa brata. „Nič, ty môj malý bojovník. Len si odpočiň.“

„Hmm,“ povedal Hiroši a znova zaspal.

„A je to!“ šepla Misaki, zasúvajúc za sebou dvere. „Všetci piati sú vybavení.“

„Ako dlho myslíš, že to takto vydrží?“ spýtala sa Hjori.

„Asi nie dlho,“ vzdychla Misaki a klesla na podušky k dvojici žien. „Chlapci sú vyčerpaní, ako sa patrí, no bábätká zanedlho zobudí hlad.“

Misaki zúfalo túžila zatvoriť oči a tiež si pospať, avšak vedela, že by mala svoje ruky niečím zamestnať, dokým ich nebude mať plné vreštiacich bábätiek, a tak sa zdvihla a vytiahla skrinku so šitím. Bolo treba znova prišiť rodinný erb na chrbát Takeruovho haori, lebo sa mu začínal párať. Pozorne vybrala tú správnu niť, ktorá bude pasovať k tmavomodrým a bielym diamantom v erbe Macudovcov, a prevliekla ju cez uško ihly.

Na vrchole moci rodu Macudovcov, počas kaigenských vojen o nástupníctvo až do konca Keleby, bolo starobylé sídlo plné služobníctva, ktoré varilo, upratovalo a šilo pre pani domu. Takeruov otec sa trpko sťažoval, že vazalské rody sem už neposielajú služobníctvo, no Misaki nemohla zazlievať chudobnejším koronu, že opustili dom, ktorý ich už nedokázal uživiť.

Bojovnícke rody ako Macudovci sa kedysi živili tým, že trénovali synov nižších rodov v džiji a šerme. Počas období nepokojov, keď boje neboli ničím neobvyklým, prichádzali študenti v húfoch, no mierové časy to zmenili. Počas desaťročí od Keleby už ani prísľub výcviku s najlepšími šermiarmi v Kaigene neudržal tých najobyčajnejších koronu v Takajubi.

No aj tak, erb Macudovcov bol znamením hrdosti a Misaki si dala záležať, aby bol vyšitý na každom kabáte, kimone a haori, ktoré vlastnili.

„Aj ja by som asi mala niečo porobiť,“ povedala Hjori a vytiahla si z tašky vlastné šitie, ktoré si priniesla z domu. Hoci Misaki už unavovalo donekonečna vyšívať tie isté štyri diamanty na desiatky kusov oblečenia, Hjori jej šitie ani v najmenšom nezávidela – znakom Jukinovcov bola totiž snehová vločka.

„Je tu tak ticho," žasla Secuko. „Ani si nepamätám, kedy tu bol naposledy taký pokoj. Ty si asi génius, sestrička."

„Nuž, snažím sa," usmiala sa Misaki.

„A keď si pomyslím, že moja úbohá matka vychovala deväť detí v dome veľkom ako táto izba!" povedala Secuko. „Nečudo, že je po toľkých rokoch už trochu pomätená."

„Ach, a ako sa má?" spýtala sa Misaki švagrinej. „Pred pár týždňami si ju bola navštíviť, nie je tak?" Misaki natoľko zamestnávalo nové bábätko a dvaja starší synovia, že nemala ani chvíľku pokoja, aby sa opýtala, ako prebehla návšteva.

„Moja matka je v poriadku," odvetila Secuko, „napodiv stále zdravá, no už veľmi zostarla. Ako som povedala, už jej trošku odchádza hlava. Je presvedčená, že Ranganci prídu spoza oceána a napadnú nás."

„Prečo si to myslí?" zasmiala sa Hjori, no Misaki znehybnela a silno zovrela v prstoch ihlu.

„Hovorí, že to cíti," povedala Secuko, „vraj intuícia starej rybárky alebo niečo také. Hovorí, že vietor napáchnutý fonjakalu chutí inak než bežný morský vzduch."

„To je zvláštne tvrdenie," poznamenala Hjori.

„Nuž, matka Secuko žije pri oceáne už deväťdesiat rokov," poukázala Misaki. „Bola tu, keď sem prišli Ranganci naposledy. Možno vie niečo, čo my nie."

„Ty si myslíš, že moja šialená matka niečo tuší?" spýtala sa Secuko pobavene.

„Keby nás Ranganci napadli, v týchto končinách by sme to pocítili ako prví," odvetila Misaki, „najskôr by zaútočili na nás."

Polostrov Kusanagi vybiehal hodný kus do Kaigenského mora a chránil prístup k bezpečným prístavom a plážam súostrovia. Akýkoľvek votrelec, ktorý by prišiel po mori, by najprv musel prejsť cez tento hornatý kus súše a jej obyvateľov.

„Ale veď od Rangy nám nič nehrozí," odbila ju Hjori. „Naši bratia a manželia sú dosť silní, aby odrazili akýchkoľvek útočníkov. A okrem toho, keby hrozil útok od Rangancov, vláda by nám to predsa povedala."

„Možno," prehodila pochybovačne Misaki.

„Ako to myslíš, že ‚možno'?"

„Chcem povedať…" Misaki sa odmlčala. „Len chcem povedať, že v správach sa nie vždy dozvieš pravdu."

„Akože?" Hjori to zaskočilo a Misaki si želala, aby nič nepovedala.

„Misaki-čan občas hovorí také čudné a nepríjemné veci," poznamenala Secuko a vrhla na švagrinú karhavý pohľad. „Netráp si tým tú svoju peknú hlávku."

Ale Hjori ďalej nechápavo hľadela na Misaki. „Ty… hovoríš, že vláda by nám dokázala klamať?"

Samozrejme, odpoveď bola *áno*, no Misaki to nemohla povedať priamo. Také niečo sa v Kaigene jednoducho nehovorilo.

„Misaki?" vyzvala ju Hjori a v tých jej pekných očiach sa zračilo toľko strachu a bolesti, že Misaki na to musela niečo povedať. Zahryzla si do pery a dôkladne vážila slová.

„Chodila som do školy s mnohými yammskými džaseliwu," odvetila napokon, „so samozvanými strážcami yammských dejín. Vtipné na tých džaseliwu bolo, že históriu podávali podľa toho, z ktorej rodiny a yammského regiónu pochádzali a ktorým koronu slúžili. Niekedy vedľa seba sedeli dvaja a rovnakú udalosť opisovali úplne protichodne. S jedným takým džaselim som sa rozprávala. Spýtala som sa ho, ako môže tvrdiť, že jeho história je pravdivá, keď druhý džaseli mi rozpovedal celkom iný príbeh a tiež tvrdil, že je pravdivý. Logicky musel jeden z nich klamať. To som mu aj povedala."

„A čo on na to?" spýtala sa Secuko.

„Povedal: ‚Jeden príbeh sa dá podať milión spôsobmi. My džaseliwu máme za úlohu nájsť tú verziu, ktorú poslucháč potrebuje počuť.' Povedal mi, že takto sa džaseliwu starajú o koronu a iných kafokalu."

„V poriadku," odvetila Hjori, ktorá bola stále zjavne zmätená. „A čo to má spoločné s našou vládou?"

„No, myslím si, že takto sa kaigenská vláda stará o nás," povedala Misaki, „rovnako, ako sa nejaký džaseli v Yamme stará o svojho kora." Samozrejme, že v Yamme sa mohli džaseliwu slobodne rozhodnúť, ako budú spievať svoje piesne a rozprávať svoje príbehy. Nedostali

od vlády predpísané scenáre, no takú diskusiu by Hjori neocenila. „Náš cisár nám hovorí to, čo potrebujeme počuť."

Podľa toho, ako na ňu Hjori žmurkala, Misaki vedela, že stále nechápe.

„Takže podľa teba má vláda pravdu v tom, že sme v bezpečí?" spýtala sa Secuko. „Alebo je moja milá matka niečomu na stope?"

„Nuž, už dlho som nebola za hranicami," priznala Misaki, „ale viem, že fonjakalu dokážu viac, než si Kaigenčania myslia."

„Naozaj?" Hjori nevyzerala byť presvedčená. „Ako čo?"

„No, vtedy, keď sa Ranganci po prvý raz odtrhli od Ríše, sa bojovalo inak," vysvetlila Misaki. „Ozbrojené sily Kaigenskej ríše sa vždy opierali o džidžakalu, ako sme my, a na fonjakalu veľmi nemysleli."

„To je prirodzené," povedala Hjori. „Fonjakalu sú len nevycvičení roľníci. Džidžakalu sú čistokrvnejší, majú väčšie schopnosti."

„Nie celkom," namietla Misaki. „Nebolo to tak vždy."

„O čom to hovoríš?" spýtala sa Hjori mierne podráždene. „Ak sú fonjakalu skutočne takí dobrí ako my, prečo by si cisárske vojsko držalo všetkých džidžakalu?"

„Lebo hlavné ríšske strediská moci – Čongsan, Širodžimu a Chajdžing – vždy obývali prevažne džidžakalu," vysvetlila Misaki, šitie jej ležalo zabudnuté v lone. „Úspech Ranganskej revolúcie preukázal, že veľká masa fonjakalu, hoci chaotická, dokáže poraziť vojsko džidžakalu."

„Ale oni nás neporazili," povedala Hjori rozhorčene. „Tá revolúcia sa neskončila ich úspechom."

„No," namietla Secuko, „ale Ríša sa nakoniec rozdelila napoly."

„Ale neporazili naše vojská," trvala na svojom Hjori. „Len čo dorazili k oceánu, zatlačili sme ich naspäť do vnútrozemia."

„Správne." Misaki zabudla, že tak sa to vyučovalo na stredných školách v Kaigene, no o tom sa teraz s Hjori nepotrebovala hádať. „Máš pravdu, ale práve to chcem povedať. Počas Keleby nebolo ranganské vojsko dobre zorganizované ani vycvičené. Fonjakalu nikdy nespolupracovali v takých počtoch, a tak nemali vymyslené špeciálne vojenské formácie, ktoré by sa vyrovnali tým našim alebo yammským. No Ranganská únia je suverénnou mocou už sedemdesiatosem rokov.

Mali desaťročia na to, aby sa naučili fungovať ako bojová sila. Ich skupiny fonjakalu teraz dokážu také veci, o ktorých sa pred päťdesiatimi rokmi nikomu ani nesnívalo."

„Ako toto všetko vieš?" spýtala sa Hjori.

„Čit, Hjori-čan," šepla sprisahanecky Secuko. „Takeru-sama nechce, aby o tom niekto hovoril, ale Misaki-čan dlhé roky žila za hranicami Kaigenu."

„Nie!" Hjori šokovane vyvalila svoje pekné oči.

„Ó áno," povedala Secuko. „Keď bola mladá, chodila do nóbl medzinárodnej teonitskej školy v Carythe."

„V Carythe!" Hjori sa oči ešte viac zväčšili. „Tak ďaleko!"

„Áno," pritakala Secuko, vychutnávajúc si prekvapenie mladej ženy, „a v tej čudnej medzinárodnej škole si Misaki našla rôznych čudných medzinárodných kamarátov vrátane svojej spolubývajúcej, ktorá bola…" Secuko sa dramaticky odmlčala a potom šepla: „Ranganská fonjaka!"

„Nie!" zvolala znova Hjori, pustila šitie a oboma rukami si zakryla ústa. „Misaki-san, nebolo to strašidelné?"

„Ani nie," odvetila Misaki a ani nedvihla pohľad od svojho šitia. „Bolo to len trinásťročné dievča, myslím, že viac sa bála ona mňa ako ja jej, aspoň dokým sme sa lepšie nespoznali."

„Ale nemohli ste byť ozajstnými kamarátkami, či áno?" opýtala sa Hjori úzkostlivo. „Veď to bola Ranganka!"

Misaki pokrčila plecami. „Prvé dva roky sme sa veľa hádali. Nemala bohvieaké spôsoby pri stole…" Zastavila sa, skôr ako by stihla povedať viac. Snaha opísať Hjori svoje školské časy by asi narobila viac neplechy ako osohu. Misaki všeobecne považovala za zlý nápad hovoriť o Akadémii Úsvit niekomu inému okrem Secuko – a ani Secuko to nedokázala celkom pochopiť. Človek, ktorý prežil celý život na malom zhluku ostrovov, vie pochopiť len máločo.

„A tá fonjacká spolubývajúca… ona ti povedala tie veci o ranganskom vojsku?" spýtala sa Hjori.

„Niečo áno," odvetila Misaki. Samozrejme, že mala aj iných kamarátov Rangancov, známych aj profesorov, no to Hjori nemusela vedieť.

„No, tak si to najskôr vymyslela," povedala Hjori s nevinnou sebais-

totou, ktorej zdrojom môže byť len život prežitý v hmle nacionalizmu. „Všetci vedia, že Rangancom sa nedá veriť."

Misaki na to nič nepovedala.

„A okrem toho," pokračovala Hjori s úplnou samozrejmosťou, „je jedno, ako veľmi zosilnela Ranganská únia, lebo aj Kaigen je teraz silnejší. V správach často vidíš, že naše vojsko je väčšie než kedykoľvek predtým a naše hospodárstvo prekvitá."

Misaki to nekomentovala, radšej sa sústredila na šitie. Osobne mala podozrenie, že Kaigen v skutočnosti nezažíva ekonomický rozkvet, o ktorom informovali televízni reportéri. Ak to tak aj bolo, Širodžima z toho bohatstva nič nevidela. Rybársku dedinu, odkiaľ pochádzala Secuko, postihli ťažké časy a naposledy, keď Misaki navštívili rodičia, povedali jej, že dve najväčšie fabriky neďaleko Išihamy zavreli a tisícka ľudí zostala bez práce. Pred rokmi sľúbila vláda modernú magnetickú trať medzi hlavnými širodžimskými ostrovmi, no projekt sa nikdy nedokončil.

„Je smiešne myslieť si, že Ranga pre nás predstavuje nejaké nebezpečenstvo," povedala Hjori. „Každý bojovník ti povie, že Kaigen má najsilnejších vojakov."

„Každý bojovník ti povie, že ani silní si nemôžu dovoliť stratiť ostražitosť," zamrmlala Misaki.

„Čo si povedala?"

„Nič." Misaki pokrútila hlavou. „Nie je to dôležité."

Zatiaľ čo sa Secuko zasmiala, aby Hjori upokojila, Misaki sa zadívala na modrú látku vo svojom lone a čudovala sa, prečo na to nepomyslela skôr. Keleba stála Kaigen jeho najproduktívnejšie poľnohospodárske provincie, väčšinu lacnej pracovnej sily a mnohé obchodné cesty – zdroje, ktoré teraz patrili Ranganskej únii.

Fonjakalu na jej škole boli schopní robiť veci, o ktorých sa Misaki ani len nesnívalo, a to už bolo dosť dávno. Čo dokáže ranganská armáda po ďalších pätnástich rokoch výcviku? Keď Kaigen naposledy bojoval s Rangou, možno sa vyhol celkovému kolapsu, no darilo by sa Ríši rovnako dobre, ak by na ňu znova zaútočili? Keď Misaki v mysli urobila krok vzad a pozrela sa na všetky tieto fakty, logicky jej z toho vychádzalo, že Ranga je oveľa silnejšia, než bola v čase Keleby, ale Kaigen je slabší.

No tu, vysoko v hmle, ktorá zahaľovala Takajubi, kde sa za tisíc rokov zdanlivo nič nezmenilo, bolo ľahké veriť ilúzii o stabilnom svete.

MAMORU

Keď sa ich trieda premiestnila na obed na školský dvor, Mamoru pridal do kroku, aby dobehol Kwanga.

„*O čo ti išlo?*“ spýtal sa, len čo sa zjavil vedľa nováčika.

„*O čo mi išlo kedy?*“

„*Na hodine dejepisu. Prečo si sa smial?*“

„*Snažil som sa nesmiať,*“ povedal Kwang, „*a ten hnoj, čo ten džaseli servíroval, by som nenazýval dejepisom.*“

„*Ako to myslíš?*“ chcel vedieť Icuki, keď ich s Jútom dobehli.

„*Uvedomujete si, že aspoň polovica toho, čo vám hovorí, nie je pravda?*“ Kwang sa pozrel na trojicu takajubských chlapcov. „*Je to propaganda.*“

„*Propaganda?*“ Mamoru to slovo počul iba zopár ráz. Ľudia povedali, že práve propagandou Ranganská únia klamala nevzdelaných občanov, aby sa zapájali do jej vojen. Bola to výlučne ranganská taktika. Kaigen nepoužíval propagandu. To vedeli všetci.

„*Falleke!*“ zaklial Kwang. „*Vy chlapci v tejto dedine ozaj veríte tým veciam, však? Veríte všetkému, čo vám povie vláda?*“

„*Prečo by sme neverili?*“ spýtal sa úprimne Icuki.

„*Musíte predsa vidieť, čo sa tu deje.*“ Kwang ich takmer vyzýval a pohľadom prechádzal od jedného chlapca k ďalšiemu. „*Cisár vás využíva.*“

„*Radi slúžime nášmu cisárovi,*“ povedal vášnivo Júta. „*Ako by nás mohol využívať?*“

„*Môže vás kŕmiť lžami o Range a o vašich vlastných predkoch. Môže vás presvedčiť, že ste nepremožiteľní, aj keď nie ste.*“

„*Sme Meč Kaigenu,*“ vyhlásil Júta oduševnene, „*obrancovia Ríše.*“

Kwang posmešne zaprskal. „*To je nóbl spôsob, ako povedať ‚mäso do mlynčeka‘.*“

Mamoruov hlas sa premenil na ľad. „*Čo si to práve povedal?*“

Z toho, ako Kwang ustrnul, bolo jasné, že pocítil bublajúcu zlosť Mamoruovej njámy. Mamoru sledoval, ako severan nerozhodne uhol pohľadom, a potom pocítil záblesk neochotného obdivu, keď to chlapec z mesta vydržal a pozrel mu do očí.

„*Povedal som, že ste mäso do mlynčeka.*“ Kwang mal pokojný hlas. „*Cisár vám podá vymyslený príbeh, ak to znamená, že zostanete na mieste a obetujete zaňho život. Možno si myslíte, že ste veľkí bojovníci s ušľachtilým cieľom, no pokiaľ ide o hlavné mesto, ste len figúrky.*“

Mamoru vstal a s prižmúrenými očami pozrel zhora na Kwanga. V pästiach sa mu vzdul oceán. „*Odvolaj to.*“

„*Nič neodvolám,*“ vyhlásil Kwang tvrdohlavo. „*Idem sa naobedovať.*“ Vykročil na odchod, ale Mamoru sa postavil pred neho a zatarasil mu cestu z dvora.

„*Povedal som: ‚Odvolaj to.‘*“

„*Myslíš, že sa ťa bojím, Macuda?*“ Kwang skrčil prsty a Mamoru pocítil, ako sa v druhom chlapcovi sčerila jeho džija, pripravená na akciu. „*Je mi jedno, ako dobre vieš bojovať. Ak ku mne urobíš ešte jeden krok…*“

Mamoru urobil krok vpred. „*Tak čo?*“

Kwang bol rýchly. Jeho zdvihák zasadený ľadovými hánkami by fungoval na hocktorého teonita, no Mamoru nebol len taký obyčajný teonit. Uhol sa pred úderom a v okamihu zložil chlapca z mesta k zemi. Keď Kwang dopadol chrbtom na kamennú dlažbu na dvore, zaznel uspokojujúci tupý náraz, ktorý chlapcovi vyrazil dych.

Ešte stále v šoku sa mladý severan pokúsil pritiahnuť do dlane okolitú vodnú paru, aby mohol znova zaútočiť, ale Mamoruova džija prebila jeho energiu a vyhodila molekuly mimo jeho kontroly. Vytiahol Kwanga nahor za uniformu. Pozdĺž voľnej ruky sa mu začala zbierať hmla a nadobúdať tvar ľadovej čepele, ktorá mu trčala z hánok a mierila na Kwangov krk. Nebola to žiadna Sasajaiba, ktorá reže oceľ, ale ľudským telom by prešla.

„Fuuu!“ Mamoru cez dvíhajúcu sa stenu zúrivosti ledva počul Icukiho a Jútove znepokojené hlasy. „Pokoj, Mamoru-kun! Zmaž tej čepeli ostrie, skôr ako sa dostaneme do problémov!“

„*Si dobrý bojovník,*“ povedal Kwang, akosi stále posmešne, aj keď

mal pri krku nôž, *„a tvoja malomestská hrdosť je milá, ale zakladá sa na lži.“*

Mamoru zaškrípal zubami a jeho ľad sa zaostril.

„Mamoru-kun, predsa ho nechceš zabiť!“

„Máte pravdu.“ Mamoru vydýchol a jeho zbraň sa zmenila na vodu. Chcel však Kwangovi vraziť do tej jeho namyslenej tváre.

A to aj urobil.

Presne v okamihu, keď na dvor vyšiel riaditeľ.

3. kapitola

STRECHA

Hoci Mamoru upieral oči na svoje kolená, cítil, ako sa doňho zavŕtava riaditeľov pohľad. Kwang sedel na pätách na tatami v kancelárii vedľa neho a na tvár si pritískal handru, aby zastavil krvácanie z nosa. Nemal nič zlomené – natoľko Mamoru dokázal svoju silu ovládať –, no chlapec zo severu hodnú chvíľu krvácal.

„Kwang Čchol-hi je vybavený," povedal riaditeľ, odložil štetcové pero a zopol ruky na stole pred sebou. „Na predošlej škole ho možno nenaučili dosť, ale Mamoru, ty vieš, že takto takajubskí bojovníci neriešia svoje nezhody."

Mamoru zaťal päste položené na kolenách, hánky na pravej ruke ho ešte stále boleli a vnútri sa krčil od hanby.

„Veľmi ma to mrzí, pane," povedal svojim kolenám.

„Mňa zas mrzí, že si nebol lepším príkladom pre nášho nového študenta," skonštatoval riaditeľ a v jeho hlase bolo viac nevôle, než Mamoru dokázal zniesť. „Si talentovaný, Mamoru, no talent bez sebadisciplíny ti je nanič. Nikdy sa naplno nestaneš Macudom, ak svojej pýche budeš dávať ustavične prednosť pred svojimi zásadami."

Mamoru sa dusil od hanby, a tak len prikývol.

„A Kwang Čchol-hi." Riaditeľ sa otočil ku krvácajúcemu chlapcovi. „Chcem, aby ti bolo jasné, že takéto správanie na tejto škole či v tejto dedine netolerujeme. Bitky na školskom dvore sú pre obyčajných

roľníkov, ale nie pre bojovníkov. Spory urovnávame v boji muž proti mužovi. Nabudúce, keď sa budete s Mamoruom škriepiť, pôjdete do bojového kruhu alebo si to necháte pre seba. Rozumieš?"

„Áno, pane," zamumlal Kwang najlepšie, ako s krvácajúcim nosom dokázal.

„Za trest zostanete obidvaja po škole a vyčistíte celú strechu, ale bez použitia špeciálnych schopností."

Mamoru sklesol. Tá úloha nebola nezdolateľná, len ju nechcel robiť s Kwangom.

„Ľad môžete použiť len na to, aby ste sa ukotvili k streche," pokračoval riaditeľ, „no čistiť budete holými rukami. Mamoru…" Na dlhú chvíľu sa zahľadel na svojho synovca a vzdychol. „Keď prídem domov, poviem o tom tvojej matke."

Hanba v Mamoruovej hrudi sa zmenila na fyzickú bolesť. Musel zaťať zuby, aby nevyhŕkol: Prosím, nič jej nehovorte!

Vedel, že pravý bojovník sa nemá zaoberať názormi žien, ale Mamoru si nedokázal pomôcť. Maminho sklamania sa bál viac ako tvrdého pohľadu hociktorého muža. Bola to drobná žena s milým úsmevom a tichým hlasom, a predsa mala v očiach inteligenciu, ktorá Mamorua trošku desila. Občas sa mu zdalo, že vidí až do jeho vnútra, že vidí jeho bijúce srdce a chyby, ktoré mu pumpuje do žíl.

„A teraz choďte," uzavrel rozhovor riaditeľ, striasol si rukávy k lakťom a zobral pero, aby mohol pokračovať v práci. „Umyte sa a nezmeškajte ďalšiu hodinu."

Chlapci ticho odvetili: „Áno, pane." Uklonili sa a opustili miestnosť.

„Čo myslel tým, že to povie tvojej matke, keď príde domov?" spýtal sa Kwang, len čo boli mimo dosluchu riaditeľa. *„Bývaš s riaditeľom? Počkať."* Kwangovi sa rozšírili oči. *„Je to tvoj otec?"*

Horšie. *„Strýko."*

„Páni!" zasmial sa Kwang prekvapene veselo na to, že pred chvíľou dostal päsťou do nosa. *„To sú všetci v tomto meste príbuzní?"*

Mamoru neodpovedal. Len stroho poznamenal: *„Poďme ťa umyť. Všade po tebe ostáva krv."*

„Technicky vzaté, ty si všade nechal moju krv," opravil ho Kwang,

no nasledoval Mamorua po vŕzgajúcej chodbe na záchody. *„Ten súboj muž proti mužovi myslel riaditeľ vážne? To sa tu ešte stále robí?“*

„Ako inak by sme urovnali spory?“

„Ja neviem. Rozhovorom?“

Mamoru mal chuť poukázať na to, že prvý sa vlastne zahnal Kwang, no to by znelo detinsky, a tak len povedal: *„V mestách možno máte taký luxus. Tu sa staráme o to, aby sme mali silné telá a presvedčenie.“*

Kým sa Kwang umyl, Mamoru chodil hore-dole po chodbe pred záchodmi. Nemal dôvod zostávať tu. Kwang by sa naspäť vrátil aj sám a Mamoru by ešte stihol obed, keby sa poponáhľal. Ale akosi sa mu nedarilo odísť. Nevedel sa zbaviť pocitu, že túto záležitosť ešte neuzavreli.

Kým Mamoru načúval špliechaniu vody za dverami – Kwang si umýval krv z tváre –, akoby v ňom vírila jeho vlastná krv. Zaťal päste a v hánkach pocítil pulzujúcu ozvenu svojej päste na Kwangovej tvári. Rezonovala v ňom aj zlosť a neustále mu nepokojne čerila njámu.

Keď Mamorua ovládla jeho výbušnosť, jeho otec z toho zvykol viniť kaa-čan. Jej klan, to boli hnevliví a rozvášnení ľudia zrodení z morskej vodnej triešte a narážajúcich vĺn. Cusanovci, ktorí neboli ani najmocnejším, ani najzručnejším bojovníckym rodom v Kaigene, si vybudovali meno na bojisku vďaka svojmu nadľudskému nasadeniu a zúrivosti. Hovorilo sa, že surová sila pravého Cusana je premenlivá a ničivá ako pobrežná búrka.

Ale Mamoru nebol Cusano. Bol Macuda. A Macudovcov nestvorili búrky. Boli ľad – chladnokrvní vo svojich výpočtoch a pevní vo svojich zásadách. Nemal dovoliť, aby mu emócie vybičovali dušu do búrky.

Si ľad, pripomenul si, šúchajúc si opakovane palcom hore-dole po hánkach, a pritom sa snažil prísť na to, akým zásadovým macudovským spôsobom sa vyrovná s Kwangom. Zrelý bojovník by sa očividne ospravedlnil za to, že vybuchol. Ako povedal strýko Takaši, bojovníci by sa tak nemali správať.

Avšak strýko Takaši nevedel, čo Kwang vyslovil predtým, ako ho Mamoru na školskom dvore zložil k zemi. Kwang bol zradca Ríše – alebo ak zatiaľ nie, bol mu nebezpečne blízko. Ak si len vymýšľal lži, len aby vyvolal konflikt, Mamoru by sa nemal unúvať s ospravedlne-

ním; mal by vziať mestského chlapca rovno do arény a vtĺcť do neho trochu úcty. No ak Kwang neklamal… Ak neklamal… Mamoru sa s pocitom nevoľnosti oprel o stenu.

Myšlienky mu vírili dokola, až ho z toho chytal závrat. Keď sa dvere otvorili a Kwang si jemne utieral krv z hornej pery, ešte stále sa usiloval rozhodnúť, čo urobí.

„*Ach,*" povedal Kwang mierne. „*Ty si ešte tu?*"

Mamoru sa nadýchol a otvoril ústa v nádeji, že z nich vyjdú správne slová. Nevyšli. A tak klesol na kolená a položil ruky pred seba na zem.

„*Ehm… čo to robíš?*" opýtal sa znepokojený Kwang.

Mamoru sa uklonil až tak, že sa čelom dotkol svojich prstov. „*Kwang-san,*" začal, „*ja…*"

„*Odmietam,*" skočil mu do reči Kwang.

„*Čo?*" Mamoru dvihol hlavu.

„*Ak ma vyzývaš na súboj, odmietam – alebo prijímam porážku bez boja, alebo akokoľvek to tu riešite. Videl som ťa na hodine šermu. Nebudem s tebou bojovať. Nemôžeš ma k tomu prinútiť.*"

„*Čo? To vôbec nerobím,*" ohradil sa Mamoru a znova sklonil hlavu. „*Chcel som povedať, že mi je to ľúto. Nemal som ti povedať tie veci. Bojovník sa nesmie prestať ovládať. Bolo to odo mňa nesprávne.*"

„*Naozaj?*" povedal Kwang.

„*Čo?*"

„*Si patriot a verný svojej vlasti. Si presne tým, čo ti povedali, že musíš byť.*"

V Kwangovom hlase zaznela povýšenecká blahosklonnosť, z ktorej Mamoruovi stuhli prsty a túžili sa zovrieť v päsť, no usiloval sa prejaviť sebaovládanie a znova nevybuchnúť. Keď mu nenapadalo, čo iné by povedal, silnejšie si pritlačil čelo o hánky zo strachu, že keby sa na Kwanga znova pozrel, opäť by mu jednu vrazil.

„*Narovnaj sa,*" vzdychol po chvíli Kwang. Keď sa Mamoru nepohol, netrpezlivo dodal: „*Prosím. Chcem ti niečo ukázať.*"

Kwang siahol do záhybu svojej uniformy a vytiahol z nej ten najmenší info-kom, aký kedy Mamoru videl. Obdĺžnikový displej zariadenia bol len o čosi väčší ako jeho dlaň.